

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

זִהָר חֶק לְיִשְׂרָאֵל

מִנְקֵד

דף היומי

פְּרִשְׁת וּיְקָרָא

מִהַתְנָא הָאֱלֹקִי

רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ
עִם פְּרוּשׁ קַל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחַלֵּק לְפִי הַפְּרָשִׁיּוֹת יוֹם בְּיוֹמוֹ

בְּדַקּוֹת סְפּוּרוֹת בְּלִבְךָ תִּזְכֶּה לְהִיּוֹת בֶּן
עוֹלָם הַבָּא

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

חדש תמוז תש"ע לפ"ק

עיה"ק בית שמש טובב"א

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin
Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,

ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

תקנת האריז"ל ללמוד זוהר "חק לישראל" דבר יום ביומו
כפי שנדפס בספר "חק לישראל"
בדקות ספורות בלבד תזכה להיות בן עולם הבא
בלימוד הזוהר נביא את המשיח
נדפס באותיות גדולות מאירות עינים למען ירוץ הקורא בו,
ועתה קבלו מאתנו שולחן ועליו לחם וכל מיני מגדים והתענגו בו,
ויהיו חיים לנפשך וחוץ לגרגרותיך, תלך לבטח דרכך ורגלך לא תגוף

*

כל הזכויות שמורות

ואין למכור או לסחור או לקבל רווח עבור הטקסט או חלקו

מותר ומצוה ללמוד ולזכות את הרבים בחינם בלבד

ניתן ל"מפעל הזוהר העולמי"

על ידי הרב הצדיק המקובל **הרב בניהו שמואלי** שליט"א

ראש ישיבת "נהר שלום" (רח' שילה 6 ירושלים)

לעילוי נשמת מורינו ורבינו הצדיק הקדוש

רבי **מרדכי** בן מרים **שרעב"י** זיע"א

תפלה קודם למוד הזהר

(קבלה מהאר"ל)

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקרה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול פזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך.

ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוון לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. במאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

תְּפִלָּה לְאַחַר לְמוֹד הַזֶּהָר

(יֵאמֹר בְּכֹנֶת הַלֵּב)

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמְטִיב הַדָּרָשׁ
לָנוּ. שׁוּבָה אֵלֵינוּ בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְגַּל אֲבוֹת שְׁעָשׂוּ
רְצוֹנְךָ. בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבֵת־חֶלֶה וְכוּיֵן מְקַדְשֶׁךָ עַל מְכוֹנֵנוּ. וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ
וּשְׂמִיחָנוּ בְּתַקּוּנֵנוּ. וְהָשִׁב כְּהַנִּים לְעִבּוֹדָתָם וְלוֹזִיִּים לְדוֹכָנָם לְשִׁירָם
וְלְזִמְרָם. וְהָשִׁב יִשְׂרָאֵל לְנוֹיָהֶם. וּמְלֵאָה הָאָרֶץ דַּעַה אֶת ה' לִירְאָה
וְלִאֲהָבָה אֶת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא אֲמֵן כִּן יְהִי רְצוֹן.

**כָּל אֶחָד וְאֶחָד יִזְכֶּה אֶת הַרְבֵּים לְצִלָּם וּלְחַלֵּק הַסְּפָרִים לְהַנְפִּיל
וּלְשַׁלֵּשׁ זְכוּיָתֵיכֶם בְּאֵלֶפֶי אֲלָפִים וְרִבּוּא רַבּוּת. וְכֹל הַמְּזַכֶּה אֶת
הַרְבֵּים זֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים וְלִכְל הַהִבְטָחוֹת הַרְשָׁב"י זִיע"א**

הַצְדִּיק אֵינוֹ נוֹתֵן שָׁנָה לְעֵינָיו בְּיוֹם וּבְלֵילָה עַד שְׁמוּכִיחַ הַרְשָׁעִים וּמְבִיאֵם
שְׁיִשׁוּבוּ בְּתִשׁוּבָה (זֶהָר הַקְּדוֹשׁ, חֶלֶק א, כ:).

אֵילוֹ הָיוּ יוֹדְעִים בְּנֵי הָעוֹלָם גְּדֹל הַשְּׂכָר לְהַחְזִיר חֲבֵרוֹ לְמוֹטֵב הָיוּ
רוֹדְפִים אַחֲרָיו תַּמִּיד כְּמוֹ שְׂרוּדְף אַחֲרֵי כֶסֶף וְזָהָב (זֶהָר הַקְּדוֹשׁ פְּרִשְׁת
תְּרוּמָה קַבָּח: - קַבְט.).

מִצְוָה שְׂאֵתָה רוּאָה שְׁבַנֵי אָדָם נוֹהֲגִים בָּהּ קְלוּת רֵאשׁ וּמַעַט הַמָּוֶה
שְׂמֻקִּימִין אוֹתָהּ, הִנֵּה מִצְוָה זוֹ בּוֹדֵאֵי מִמְתַּנֵּת וּמִצְפָּה עַד פִּי יִבְחַר בָּהּ אִישׁ
כְּשֶׁר וַיִּשָׁר לְהַזְהֵר בָּהּ, וּלְעוֹרֵר רַבִּים עַל מִצְוָה זוֹ לְקִימָה בְּאֵהָבָה לְכַבּוֹד
קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְכוּ' (זֶהָר הַקְּדוֹשׁ פְּרִשְׁת תְּרוּמָה, קַב הַיִּשָּׁר פֶּרֶק ס"ד).

כָּל מִצְוָה שְׂאֵיִן לָהּ דוֹרֵשׁ וְאֵיִן מִי שְׂיִבְקֵשׁ אוֹתָהּ תִּדְרָשְׁנָה לְפִי שֶׁהִיא כְּמַת
מִצְוָה, וּמִצְוָה שְׂאֵיִן לָהּ רוֹדְפִים רֹדֵף אַחֲרֶיהָ לְעִשׂוֹתָהּ, שֶׁהַמִּצְוָה מְקַטְרֶגֶת
וְאוֹמֶרֶת כְּמָה גְרוּעָה אֲנֹכִי שְׁנַתְעַלְמָתִי מִכָּל וְכוּ' (סֵפֶר חֲסִידִים אוֹת ק"ה).

מקור המאמר בזהר פרשת ויקרא דף ג ע"ב - ד ע"א
מעלת יום הקמת המשכן - א

וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר יי' אֵלָיו מֵאֵהָל מוֹעֵד
לֵאמֹר. (ויקרא א) רַבִּי חַיִּיא פִּתַּח וְאָמַר, (שיר
השירים ה) בָּאתִי לְגַנִּי אֶחְתִּי כֻלָּה אָרִיתִי מוֹרֵי עִם
בְּשָׁמִי אֶכְלֹתִי יַעֲרִי עִם דְּבָשִׁי שְׁתִּיתִי יַיִנִי עִם חֶלְבִי
וְגו', הַאִי קָרָא לָאו רִישִׁיָּה סִיפִיָּה, וְלָאו סִיפִיָּה
רִישִׁיָּה. כְּתִיב אֶכְלֹתִי יַעֲרִי עִם דְּבָשִׁי שְׁתִּיתִי יַיִנִי
עִם חֶלְבִי, לְבַתֵּר אֶכְלוּ רַעִים. מָאן דְּמִזְמִן לְאַחֲרָא,
כִּד מְזוּנָא מִתְתַּקֵּן קָמִיָּה. בְּתֵר דְּאִיָּהוּ אֶכְל, הַיֵּאֵד
יִזְמִין לְאַחֲרָא.

אֵלָא זְכָאִין אֵינוֹן יִשְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
בְּעָא לְדַכְּפָאָה לְהוֹן, וְאַתְרֵי בְּהוֹן מְכָל
שְׂאָר עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, וּמְדַאֲתֵרֵי בְּהוֹן
בְּעָא לְסִלְקָא לְהוֹן מְכָל מְקַטְרֵי עֲלֵמָא. תָּא חַזִּי,
(ס"א בְּתֵר דְּאַתְעֵבֵד מִשְׁכְּנָא) בְּיוֹמָא דְּאַתְקַם מִשְׁכְּנָא
לְתַתָּא, בְּהַהוּא יוֹמָא אֶתְתַּקַּם מִשְׁכְּנָא אַחֲרָא
לְעִילָא עֲמִיָּה, דְּכְתִיב, (שמות מ) הוֹקַם הַמִּשְׁכָּן סִתָּם,
וְהַהוּא יוֹמָא חֲדוּתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָהָא.

לְמַעַלָּה עַמּוֹ, שְׁכֵתוֹב (שמות מ) הוֹקַם הַמִּשְׁכָּן, סִתָּם. וְאוּתוֹ יוֹם הִיָּה שְׁמַחְתוֹ שֶׁל
הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר ה' אֵלָיו מֵאֵהָל מוֹעֵד לֵאמֹר. רַבִּי חַיִּיא פִּתַּח וְאָמַר, (שיר ה) בָּאתִי לְגַנִּי אֶחְתִּי כֻלָּה אָרִיתִי מוֹרֵי עִם בְּשָׁמִי אֶכְלֹתִי יַעֲרִי עִם דְּבָשִׁי שְׁתִּיתִי יַיִנִי עִם חֶלְבִי וְגו'. הַפְּסוּק הַזֶּה אֵין רֵאשׁוֹן סוּפוֹ וְאֵין סוּפוֹ רֵאשׁוֹן. כְּתוּב אֶכְלֹתִי יַעֲרִי עִם דְּבָשִׁי שְׁתִּיתִי יַיִנִי עִם חֶלְבִי, אַחֲרַי כִּי - אֶכְלוּ רַעִים. מִי שְׁמִזְמִין אֶת הָאַחֲרַי, כְּשִׁמְזוֹן מִתְקָן לְפָנָיו. אַחֲרַי שְׁאֶכְל, אֵיךְ יִזְמִין אֶת הָאַחֲרַי?

אֵלָא אֲשֶׁרִיָּהֶם יִשְׂרָאֵל, שְׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רָצָה לְטַהֵר אוֹתָם וְהִתְרַצָּה בָּהֶם מְכָל שְׂאָר הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, וּמִשְׁהִתְרַצָּה בָּהֶם, רָצָה לְהַעֲלוֹתָם מְכָל הַמְּקַטְרֵיגִים שֶׁל הָעוֹלָם. בֵּא רֵאשׁוֹ, (אֲחֵר שְׁנַעֲשֶׂה הַמִּשְׁכָּן) בְּיוֹם שְׁהוֹקַם הַמִּשְׁכָּן לְמַטָּה, בְּאוּתוֹ יוֹם הוֹקַם מִשְׁכָּן אַחֲרַי

וְאוּתוֹ יוֹם הִיָּה שְׁמַחְתוֹ שֶׁל

כִּיּוֹן שְׁהוּקָם הַמְשָׁפוֹן, מַה
 כְּתוּב? (שם) וְלֹא יִכּוֹל מֹשֶׁה
 לָבֹא אֶל אֱהֹל מוֹעֵד. כְּשֶׁרָאָה
 הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כִּן, אָמַר,
 וּמָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה הוּקָם, וְהוּא
 בַּחַיִּי? מִיָּד - וַיִּקְרָא אֶל
 מֹשֶׁה. אָמַר לוֹ, מֹשֶׁה, חֲנַפֵּת
 הַבַּיִת בַּמָּה הִיא? בְּסַעֲוֹדָה,
 אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קֶרְבָּן
 לָהּ. זֶהוּ שְׁכָתוּב בְּאֵתִי לְגַנִּי
 אַחֲתִי כֻלָּה וְגו' (וַהֲרִי בְּאַרְנוֹ הַפְּסוּק
 הַזֶּה. אֲבָל בְּאֵתִי).

דְּבַר אַחַר בְּאֵתִי לְגַנִּי, דָּא גַּן עֵדֶן דְּלַעִילָא. אַחֲתִי
 כֻּלָּה, דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, דְּבַהֲהוּא יוֹמָא
 אֲזִדְּוּוּגוּ זְוּוּגִין בְּכֻלָּא, אֲזִדְּוּוּגוּ זְוּוּגִין בְּהַהוּא גַּן עֵדֶן,
 בְּגִין דְּאַתְּבָּרְכוּ כֻלָּהוּ מְשַׁקְּיוּ דְּנַחֲלָא, וְאַתְּקִשְׁרוּ כָּל
 חַד בְּחַבְרִיָּה, הָדָא הוּא דְּכְתִיב אֲרִיתִי מוֹרֵי עִם
 בְּשָׁמִי אֲכַלְתִּי יַעֲרִי (שִׁיר הַשִּׁירִים ה) (דף ד' ע"א) עִם דְּבִשֵׁי
 שְׁתִּיתִי יַיִנִי עִם חֲלָבֵי כֶּלְהוֹן אֲתִשְׁקִיין וְאַתְרוּן
 מִמְּבוּעָא דְּנַחֲלָא.

אֲכָלוּ רַעִים שְׁתוּ וְשָׁכְרוּ דוֹדִים, כָּל אֵינּוֹן דְּלַתְתָּא.
 וְכֻלָּהוּ עַנְפִּין (נ"א עֲלָמִין) כֻּלָּהוּ, אֲתִבָּרְכוּ
 וְאַתְּזוּנוּ, כִּד אֵלִין אֲתִבָּרְכוּ לַעִילָא. וּבַמָּה מִתְּבָרְכָאן
 וּמִתְּבַסְמָאן, כֻּלָּהוּ בְּרִיחָא דְּקֶרְבָּנָא.
 הַתְּבָרְכוּ וְנִזְוֵנוּ כְּשֶׁאֵלָה הַתְּבָרְכוּ לְמַעְלָה. וּבַמָּה מִתְּבָרְכִים וּמִתְּבַשְׁמִים? כָּלֵם בְּרִיחַ הַקֶּרְבָּן.

דְּבַר אַחַר בְּאֵתִי לְגַנִּי - זֶה גַּן
 עֵדֶן שְׁלַמְעֵלָה. אַחֲתִי כֻלָּה -
 זו כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, שְׁבָאוֹתוֹ
 יוֹם הַזְּדוּגוּ זְוּוּגִים בְּכָל,
 הַזְּדוּגוּ זְוּוּגִים בְּאוֹתוֹ גַּן
 עֵדֶן, מְשׁוּם שְׁכָלֵם הַתְּבָרְכוּ
 מִהַשְׁקָאֵת הַנַּחֲל וְנִקְשְׁרוּ כָּל
 אֶחָד בְּחַבְרוֹ. זֶהוּ שְׁכָתוּב
 אֲרִיתִי מוֹרֵי עִם בְּשָׁמִי
 אֲכַלְתִּי יַעֲרִי עִם דְּבִשֵׁי
 שְׁתִּיתִי יַיִנִי עִם חֲלָבֵי. כָּלֵם
 הַשְׁקוּ וְהַתְרוּ מִמְּעֵין הַנַּחֲל.

אֲכָלוּ רַעִים שְׁתוּ וְשָׁכְרוּ
 דוֹדִים, כָּל אוֹתָם שְׁלַמְטָה,
 וְכָלֵם עַנְפִּים, (עוֹלְמוֹת) כָּלֵם

תָּא חַיִּי, בְּשַׁעֲתָא דְנַחְתָּת כְּנַסְתָּ יִשְׂרָאֵל
 לְאִשְׁרָהָא דִּיּוֹרָהָא בְּאַרְעָא, קִדְשָׁא בְּרִידָא
 הוּא אָמַר לָהּ, לְהֵאֵי קָרָא, בְּגִין דְּאִשְׁתַּכְּחוּ
 בְּרַכָּאן וְחִדּוּה בְּכִלְהוּ עַלְמִין, וְאִתְבַּסְּמַת הִיא,
 לְנַפְקָא מִנָּה בְּרַכָּאן לְכֻלָּא. דְּכַד אֵלִין שִׁית
 אִתְבְּרַכָּאן, כִּדִּין כִּלְהוּ עַלְמִין אִתְבְּרַכָּאן כַּחְדָּא
 לְתַתָּא, וּמִתְבְּרַכָּאן לְעֵילָא. (ס"א וּכְנַסְתָּ יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׂרָאֵל)
 אִתְבְּרַכוּ מִכְּלָהּוּ.

בֹּא רֵאָה, בְּשַׁעָה שְׂרִדְהָ
 כְּנַסְתָּ יִשְׂרָאֵל לְהַשְׁרוּת
 דִּיּוֹרָה בְּאַרְצָא, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא אָמַר לָהּ אֵת הַפְּסוּק
 הַזֶּה, מִשּׁוּם שְׁנַמְצָאוּ בְּרִכּוֹת
 וְשִׁמְחָה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְהִיא
 הִתְבַּשְׂמָה, לְצֵאת מִמֶּנָּה
 בְּרִכּוֹת לְכָל. כְּשֶׁאֵלוּ הַשְּׂשִׁיָּה
 מִתְבְּרָכִים, אֲזַי כָּל הָעוֹלָמוֹת
 מִתְבְּרָכִים כַּאֲחָד לְמַטָּה
 וּמִתְבְּרָכִים לְמַעְלָה. (וּכְנַסְתָּ

יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׂרָאֵל) וַיִּשְׂרָאֵל מִתְבְּרָכִים מִכְּלָם.

ספר אור הזהר (עמוד 195)

יט) ספר מבוא לחכמת הקבלה – חלק א הקדמה

ואיך להגיע לשלמות איש תם של יעקב? על ידי למוד בלתי פוסק של תורת הנגלה ותורת הנסתר
 בְּרִצּוֹא וְשׁוּב, הַלְכָה וּקְבֵלָה. כִּי הָרֵאשׁוֹנָה גְלוּיָה בְּאַרְצָא וְהַשְּׁנִיָּה גְנוּזָה בְּשָׁמַיִם, וַיִּחַדְדָּן בְּלֵב אָדָם
 הַנְּעֻשָׂה אֶחָד עַל יָדוֹ. וְאִיךָ? בְּקִיּוּם מַה שְׁנֵאמַר בְּעַקֵּב אִישׁ תָּם יֵשֵׁב אֲהֵלִים, שְׁנֵי אֲהֵלִים דְּשִׁתֵּי תוֹרוֹת
 הַנְּזַכְּרוֹת, וְהֵינְנוּ עַל יְדֵי יַחַד הָעֵינַיִם דְּבַחֲנִית תוֹרָה שְׁבַכְתָּב, וְהָאֲזֻנִים דְּבַחֲנִית תוֹרָה שְׁבַעַל פִּה, הוּא
 הַיַּחַד הַנְּעֻשָׂה עַל יְדֵי בְרוּר הַהֲלָכָה הַנְּעֻשָׂה מִכַּח שְׁתִּיחָו. וְגִלּוּי יַחַדְדָּן עַל יְדֵי תוֹרָה הַשְּׁלִישִׁית, תוֹרַת
 הַסּוּד, תוֹרַת הַקְּבֵלָה אֲשֶׁר עִקְרָה בְּלֵב אֲמֻצֵּעַ הַמַּעְלָה דְּשָׁמַיִם, שְׁמִיעָה דְּאֲזֻנִים. וְהַמַּטָּה דְּאַרְצָא רֵאָהָ
 דְּעֵינַיִם. וּכְטַעַם אֲמָרְם, זְכוּרִים לְבְרָכָה, בְּגִמְרָא עַל כָּל סְבָרָה וּסְבָרָה שֶׁל חֻקְמִיָּה הַקְּדוּשִׁים הַדּוּמִים
 לְמַלְאָכִים וְגִדּוּלִים מֵהֶם, אֵלִיבָא דְרַבִּי פְּלוּנִי, אֵלִיבָא דְרַבִּי פְּלוּנִי, וּפְרוּשׁוֹ לְפִי לְבוֹ! הִיא הַנְּקֻדָּה
 הַשְּׁלִישִׁית הָאֲמֻצֵּעִית בֵּין הָעֵלְיוֹנָה דְּשָׁמַיִם תוֹרָה שְׁבַעַל פִּה וּבֵין הַתַּחְתּוֹנָה דְּאַרְצָא תוֹרָה שְׁבַכְתָּב. וּבָהּ
 גְנוּז סוּד הַשֵּׁם וְאוּרוֹ הַנּוֹרָא שְׁיֻצְטָרְךָ לְהַתְּפַשֵּׁט וּלְהַאִיר לְמַטָּה כְּמוֹ לְמַעְלָה, כִּי אֲזַי יִתְחַדּוּ הַג' נְקֻדּוֹת
 דִּידָן סוּד ג' עַלְמִין בְּרִיאָה יְצִירָה עֲשׂוּיָה, בְּבַחֲנִית ג' פְּעָמִים סוּד יְקוּ"ק גִּימְטְרִיא רפ"ח דְּתַכְלִית בְּרוּר
 נִיצוּצֵי קִדְשָׁה וְעֵלְיֹתָם מְנַפִּילָתָם שְׁבוּזְמָן שְׁלִיטַת עוֹלָם הַתְּהוֹ, וְחֻזְרָתָם אֶל חִיק הַקְּדוּשָׁה, וּמִמִּילָא חוּזַר
 אָדָם לְהַתְּיַחַד עִם קוּנּוֹ כְּטַעַם, יַחַד הִיגִיעָה וְהַמְצִיאָה גִימְטְרִיא רפ"ח, יְגִיעָה מִסְטְרָא דִּידָן, מְצִיאָה
 מִסְטְרָא דִּידֵיהּ יִתְבְּרַךְ שְׁמוֹ. וּכְטַעַם: הַלֵּב אֶחָד – אֲזַן טוֹבָה וְעֵין טוֹבָה, גִּימְטְרִיא רפ"ח:

וַיַּחַד זֶה מִסְטְרָא שֶׁל דַּעַת שֵׁם אֲקוּק גִּימְטְרִיא טוֹב הַרְמוּז בְּרֵאשֵׁי תְּבוּת פְּסוּק בְּבְרָאשִׁית: אֵת הַשָּׁמַיִם
 וְאֵת הָאָרֶץ, הַנְּעֻשִׁים אֶחָד עַל יָדוֹ, סוּד אֵת שְׁנֵי הַמְּאָרֶת הַגְּדֻלִים (בְּרֵאשִׁית א' ט"ו) גִּימְטְרִיא חוּשְׁבָן
 דִּידָן כְּחוּשְׁבָן דִּידָן, סוּד יַחַד קוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא וְשְׁכִינְתֵיהּ, קוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא בְּחִינַת שָׁמַיִם וְשְׁכִינְתֵיהּ
 בְּחִינַת אָרֶץ, בְּסוּד הַזְּדֵהוּת וַיַּחַד הָאֲמוּנָה דְּחֻשְׁךָ לִילָה דְּאַרְצָא, וְהַדַּעַת דְּאוּר יוֹם דְּשָׁמַיִם, וּכְיַדוּעַ
 מִדְּרֵשֶׁת חֻקְמִינוּ זְכוּרִים לְבְרָכָה בְּמַסְכַּת שַׁבַּת עַל פְּסוּק בִּישְׁעֵיהּ ל"ג ו', וְהִיא אֲמוּנַת עֲתִידָא חֲסֵן יִשׁוּעַת
 חֻקְמַת וְדַעַת, פְּסוּק הַבְּנוּי ו' תְּבוּת דְּאוּר וַא"ו הַחֲבוּר הַמִּיַּחֲדֵת הַב' קְצוֹת דִּידָן, אֲשֶׁר לְכוּ:

הָאֲמוּנָה דַּעַת הַשֵּׁם: הָאֲמוּנָה דַּעַת הַשֵּׁם – בְּגִימְטְרִיא: הָאֲמוּנָה דַּעַת הַשֵּׁם:

לְפִיכָךְ בְּהַתְּכַלּוֹת הַלְכָה וּקְבֵלָה, קְבֵלָה וְהַלְכָה, בְּג' נְקֻדּוֹת סַת"ר הַנְּזַכְּרָ לְעֵיל מִתְנַלָּה יַחַדוֹ יִתְבְּרַךְ
 שְׁמוֹ, יַחַד ה' תְּבוּת הָעוֹלוֹת כְּמַסְפַּר ג' פְּעָמִים אֶחָד הַבְּלִתי מִשְׁתַּנָּה הוּא לְמַעְלָה הוּא לְמַטָּה הוּא בְּאֲמֻצֵּעַ.
 וְהֵינְנוּ:

יַחַד הַקְּבֵלָה וְהַהֲלָכָה: – יַחַד הַהֲלָכָה וְהַקְּבֵלָה: יַחַד הַקְּבֵלָה וְהַהֲלָכָה: יְקוּק אֶחָד – בְּגִימְטְרִיא: יַחַד
 הַהֲלָכָה וְהַקְּבֵלָה: יַחַד הַקְּבֵלָה וְהַהֲלָכָה: יַחַד הַהֲלָכָה וְהַקְּבֵלָה:

שְׂאִין נִפְרָדִים לְעוֹלָמִים, אֵלּוּ
נִקְרָאִים רַעִים. זֶהוּ
שְׁכָתוֹב (בראשית ב) וְנָהָר יֵצֵא
מִעֵדֶן, וְעֵדֶן וְנָהָר אֵין נִפְרָדִים
לְעוֹלָמִים, וְנִמְצָאִים לְעוֹלָמִים
בְּרָצוֹן וּבְאַחֲדוּת וּבְשִׁמְחָה.
שְׁתּוֹ וְשִׁכְרוּ דוֹדִים, אֵלֶּה הֵם
לְמִטָּה שֶׁנִּקְרָאִים דוֹדִים
לְזִמְנִים יְדוּעִים, וְהָרִי בְּאַרְנוֹ.

בֹּא רֵאָה, בְּאוֹתָם עֲלִיוֹנִים
כְּתוֹב בָּהֶם אֲכִילָה בְּלֹא
שְׂתִיָּה. מָה הַטַּעַם? מִי שִׁישׁ
לוֹ נִאֲדוּת יֵין, צָרִיךְ אֲכִילָה.
וּמְשׁוּם שְׁשֵׁם שְׁרוּי הַיֵּין
הַמְשֻׁמֵּר, כְּתוֹב בָּהֶם אֲכִילָה.
וּבְאוֹתָם הַתְּחַתּוֹנִים שְׁצָרִיכִים
הַשְּׂקִיָּה, בָּהֶם כְּתוֹב שְׂתִיָּה,
שֶׁהָרִי כָּל הַנְּטִיעוֹת צָרִיכוֹת
הַשְּׂקִיָּה מֵהַנְּחַל הַעֲמֻקָּה. וְלִכּוֹן,
בְּאֵלּוּ אֲכִילָה וּבְאֵלּוּ שְׂתִיָּה.
אֵלּוּ רַעִים וְאֵלּוּ דוֹדִים.

אָמַר לוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, נִרְאָה
שֶׁהַדוֹדִים הֵם חֲבִיבוֹת, לָמָּה
הֵם תְּחַתּוֹנִים? אָמַר לוֹ, אֵלּוּ
שֶׁמִּשְׁתּוֹקְקִים זֶה לְזֶה וְלֹא
תָּמִיד נִמְצָאִים, נִקְרָאוּ דוֹדִים.
וְאֵלּוּ שֶׁנִּמְצָאִים תָּמִיד וְלֹא
מִתְּכַפְּסִים וְלֹא נִפְרָדִים זֶה
מִזֶּה, נִקְרָאוּ רַעִים. וְלִכּוֹן אֵלּוּ
דוֹדִים וְאֵלּוּ רַעִים, אֵלּוּ

שְׂאִילָתָא, דָּא אַתְרַּ עֲלָאָה דְּאֵינוֹן בְּאַחֲדוּתָא
בְּחֲדוּתָא דְּלֹא מִתְּפָרְשָׁן לְעֵלְמִין, אֵלּוּן אֶקְרוּן
רַעִים. הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (בראשית ב) וְנָהָר יֵצֵא
מִעֵדֶן, וְעֵדֶן וְהָהוּא נָהָר לֹא מִתְּפָרְשָׁן לְעֵלְמִין,
וְאִשְׁתְּכַחוּ לְעֵלְמִין בְּרַעוּתָא בְּאַחֲדוּתָא
בְּחֲדוּתָא. שְׁתּוֹ וְשִׁכְרוּ דוֹדִים, אֵלּוּן אֵינוֹן
לְתַתָּא, דְּאֶקְרוּן דוֹדִים, לְזִמְנִין יְדִיעֵן וְהָא
אוֹקִימָנָא.

תָּא חֲזִי בְּאֵינוֹן עֲלָאֵי כְּתִיב בְּהוּ אֲכִילָה בְּלֹא
שְׂתִיָּה. מָאֵי טַעַמָּא. מָאֵן דְּאִית לִיה גְּרַבִּי
דְּחִמְרָא, אֲכִילָה בְּעֵיא. וּבְגִין דְּתַמֵּן שְׂרִיא חִמְרָא
דְּמִנְטָרָא, כְּתִיב בְּהוּ אֲכִילָה. וּבְאֵינוֹן תְּתָאֵי דְּבַעֲיִין
שְׂקִיו, כְּתִיב בְּהוּ שְׂתִיָּה, דְּהָא כָּל נְטִיעֵן שְׂקִיו
בְּעֵיין מִנְחָלָא דְּעַמִּיקָא. וְעַל דָּא, בְּאֵלּוּן אֲכִילָה,
וּבְאֵלּוּן שְׂתִיָּה. אֵלּוּן רַעִים וְאֵלּוּן דוֹדִים.

אָמַר לִיה רַבִּי אֶלְעָזָר, אַתְחִזִּי דְּהָא דוֹדִים
חֲבִיבוֹתָא אֵינוֹן, אִמָּאֵי אֵינוֹן תְּתָאֵי. אָמַר
לִיה, אֵינוֹן דְּתַאֲבִין דָּא לְדָא, וְלֹא מִשְׁתְּכַחִין תְּדִיר,
אֶקְרוּ דוֹדִים. וְאֵינוֹן דְּמִשְׁתְּכַחִי תְּדִיר, וְלֹא
מִתְּכַפְּסִין וְלֹא מִתְּפָרְשָׁן דָּא מִן דָּא, אֶקְרוּ רַעִים.
וְעַל דָּא, אֵלּוּן דוֹדִים, וְאֵלּוּן רַעִים, אֵלּוּן בְּרַעוּתָא
בְּרָצוֹן וּבְאַחֲדוּת תָּמִיד וְאֵלֶּה בְּתִשׁוּקָה לְפַעֲמִים. וְזוּהִי שְׁלֵמוֹת הַכֹּל, כִּדִּי שְׁתַּתְּבַרְךְ כְּנִסְת

יִשְׂרָאֵל, וְאִז שְׂמַחָה בְּכָל בְּאֲחֵרוֹתָא תְּדִיר, וְאַלֵּין בְּתִיאֻבְתָּא לְזַמְנִין. וְדָא
הַעוֹלָמוֹת.
הוּא שְׁלִימוֹתָא דְכָלָא, בְּגִין דְּתִתְבְּרָךְ בְּנֶגְט
יִשְׂרָאֵל, וּכְדִין חֲדוּתָא בְּכֻלְהוּ עֲלָמִין.

ספר אור הזהר (עמוד 196)

ושלמות זו היא שתתגלה במהרה בימינו אמן באלף השביעי דשבת קדש כי יום השביעי שבת
גימטריה ג' פעמים שכינה, כי אז הוא יתברך שמו ישכן בג' נקודות דידן בגלוי, דלית אתר פנוי מיניה.
והינו הגלוי של נחלת יעקב נחלה בלי מצרים גימטריה כי ישראל עם קרובו יתברך שמו, וסוד כליו
הקדושים, כהן לוי ישראל ראשי תבות כלי. וגימטריה ג' תבות אלו גימטריה בסתר שבפסוק הנזכר
לעיל ישב בסתר עליון. כלל הג' נקודות הנזכרות, וזה פלא! ועל ידי כליו יתברך שמו הנפלאים יתגלה
איך הכל שלו יתברך שמו, כי יחוד המחשבות כח השם א"ל אחד, המעשים כח השם א"ל אחד
והדבורים כח יקוק א"ל אחד – בגימטריה :

ומספר זה כמספר הסליחה המחילה והכפרה בצרוף כח התשובה פלאות השם:
למדנו שעל האדם לעשות תשובה על תשובתו הקודמת, למען יתכפר לו כל אשר עשה בג' בחינת
הנזכרות דג' נקודות סתר, כי על האדם להוסיף תמיד תקון על התקון הקודם, כי כספני לב אדם
היהודי להתעלות ולהתקרב אליו יתברך שמו קרוב אחר קרוב. לכן אותיות תשובה אותיות תשוב
ה', דהינו החזרת ידיעה התחוננה של אני השפל אל ידיעה עליונה של אי"ן העליון, בחינת אני
השם, כי הכל בידו יתברך שמו וכנזכר. ובגלוי נפלאותיו ונוראותיו יתברך שמו אם ישאר ויכסף
אליהו בכל נימי לבו נפשו ונשמתו. לפיכך קראתי חבור קטן זה בשם:

הקדמות ושערים לחכמת הקבלה:

כי על ידי למודה בהתבוננות בסודותיה הנפלאים יגיע אדם לשלמות תקונו בתכלית בטול גאותו!
ולעמת בטולה תתגלה הענוה בג' נקודות הנזכר לעיל דמחשבות דבורים ומעשים, כי הכל שלו יתברך
שמו. ותתבטל הסמ"ך מ"ם הרשע, כי ענוה גימטריה סמא"ל ויעשה:

ענוה – ז' פעמים חיים:

ענוה – ז' פעמים חיים – גימטריה:

ענוה – ז' פעמים חיים:

כי בגפילת הו' מ"ק דעולם התהו התפשטה המות ז' פעמים, וכאן התקון דעצם החיים:

ספר מבוא לחכמת הקבלה – חלק א הקדמה

וספר זה כתבתיו בכונה לעזר לאנשים קטנים אשר כערכי הנכספים לקרבת השם, ולמען ישפיע השם
יתברך עליהם ועלי מאורו הנורא למען גלד בדרך תורה הקדושה בתשובה ומעשים טובים בתכלית
קיום רצונו, אמן בן יהי רצון:

(ספר מבוא לחכמת הקבלה – חלק א הקדמה)

כ) עקר התגלות חכמת הסוד באחרונה לזכך הנפש לתשוקה ודבקות בקדשה

אמר המר, הנבזה והשפיל, אמת מארץ תצמת, ושפילתי מארץ, חרפת אדם ובזוי עם, גרעין נפסד
ונרקב, וממנו יצמח זרע קדש, לזרע באור החיים, להלהיב לבבות ישראל לתורה ולעבודה בחכמה
הפנימית, מתוקה מדבש ונפת צוף, מאירת עינים ומשיבת נפש, המורה גנוזה, מתוק האור לעינים
וטוב לנפש, לזככה ולהאירה במדות טובות וישרות לטעם טעם אור הגנוז, עולם הבא בעולם הזה,
על ידי חכמת הזהר והתקונים, רעיא מהימנא... למזג המדות בתכלית הזכוף, ענוה ושפלות הרוח
אמת, וללמד בהם על צד הפונה להאיר הנפש ולזככה... ועקר התגלות החכמה הזאת בדורנו לא
היה אלא להאיר על הנפש, לזככה בתשוקה ודבקות, אהבה ויראה בקדשה וטהרה וענוה, ולא
להיות חוקר ומקבל משפה ולחויז... כי התגלות האור הצפון הזה בימינו היה להאיר עלינו ועל נפשנו
להסיר מאתנו כל הזהמה ותאוות הרעות... ולהסיר הקוצים, מדות רעות, גאוה והשתררות על רעהו,
ויתר מדות רעות, אשר הם לשכים בעינינו, קנאה ושנאה ואהבות רעות, אשר כל זה נזכר ונעשה
לאור המאיר על למוד חכמה המתוקה מדבש בכונה להשיג אורה, ליחד קודשא בריך הוא ביחודא
שלום.

(הקדמת המחבר ספר נתיב מצוותיך)

מקור המאמר בזהר פרשת ויקרא דף ה ע"ב
שלימות האדם הוא כשנושא אשה

תָּא חַוִּי, בְּשַׁעֲתָא דְּבַר נָשׁ מְתִקֵּן עוֹבְדוֹי עַל יְדֵי
דְּקִרְבָּנָא, כִּלְאֵי אֲתַבְּסָם וְאֲתַקְרַב, וְאֲתַקְשָׁר
דָּא בְּדָא, בְּיַחְוּדָא שְׁלִים. הָדָא הוּא דְּכִתְיִב אָדָם
כִּי יִקְרִיב מִכֶּם. כִּי יִקְרִיב לְקִשְׁרָא מְלִין פְּדָקָא חַוִּי.

תָּא חַוִּי, אָדָם כִּי יִקְרִיב, לְאִפּוּקֵי מָאן דְּלָא
אֲתַנְסִיב, דְּהָא קִרְבָּנִיה לָאו קִרְבָּן, וּבְרַכָּאן
לָא מִשְׁתַּבְּחֵן לְגַבִּיהּ, (ס"א על יְדִיה) לָא לְעֵילָא, וְלָא
לְתַתָּא. מִמְּשַׁמַּע דְּכִתְיִב אָדָם כִּי יִקְרִיב, שְׂאֵינִי
הָבֵא, דְּלָאו אִיהוּ אָדָם, וְלָא בְּכִלְלָא דְּאָדָם הוּא,
וְשִׁכְנִיתָא לָא שְׂרִיא עֲלוּהִי, בְּגִין דְּאִיהוּ פְּגִים,
וְאִקְרִי בְּעַל מוּם, וּמְאִרֵי דְּמוּמָא אֲתַרְחַקָא מִכְּלָא,
כָּל שְׂכֵן לְמַדְבְּחָא לְקִרְבָּא קִרְבָּנָא.

וְנָדָב וְאֶבְיָהוּא אוֹכְחֵן, דְּכִתְיִב, (ויקרא ט) וַתֵּצֵא אִשׁ
מִלִּפְנֵי יי'. וּבְגִינֵי כֹךְ פְּתִיב, אָדָם כִּי יִקְרִיב
מִכֶּם קִרְבָּן לַיי', אָדָם דְּאֲשַׁתְּכַחוּ דְּכַר וְנוֹקְבָא, הֵאִי
חַוִּי לְקִרְבָּא קִרְבָּנָא דָּא, וְלָא אַחֲרָא.

בֹּא רֵאה, בְּשַׁעֲה שְׂאָדָם
מְתִקֵּן אֶת מַעֲשָׂיו עַל יְדֵי
קִרְבָּן, הַכֹּל מִתְּבַשֵּׂם וְנִקְרַב
וְנִקְשָׁר זֶה בְּזֶה בְּיַחְוּד שְׁלֵם.
זֶהוּ שְׁפָתוֹב אָדָם כִּי יִקְרִיב
מִכֶּם. כִּי יִקְרִיב לְקִשְׁרָא אֶת
הַדְּבָרִים פְּרָאוֹי.

בֹּא רֵאה, אָדָם כִּי יִקְרִיב,
לְהוֹצִיא אֶת מִי שְׁלֵא נִשְׂא,
שְׁהֵרֵי קִרְבָּנוֹ אֵינּוּ קִרְבָּן,
וּבְרַכּוֹת לֹא נִמְצְאוֹת אֲצֵלוֹ (על
ידו), לֹא לְמַעַלָּה וְלֹא לְמַטָּה.
מִמְּשַׁמַּע שְׁפָתוֹב אָדָם כִּי
יִקְרִיב, שׁוֹנָה כָּאן, שְׂאֵינּוּ
אָדָם, וְאֵינּוּ בְּכִלְלֵי שְׁלֵ אָדָם,
וְשִׁכְנִיה אֵינָה שׁוֹרָה עָלָיו
מִשׁוּם שֶׁהוּא פְּגוּם, וְנִקְרָא
בְּעַל מוּם, וּבְעַל מוּם מְרַחֵק
מִן הַכֹּל, כָּל שְׂכֵן לְמִזְבֵּחַ
לְהִקְרִיב קִרְבָּן.

וְנָדָב וְאֶבְיָהוּא מוֹכִיחִים,
שְׁפָתוֹב (ויקרא ט) וַתֵּצֵא אִשׁ
מִלִּפְנֵי ה'. וּמִשׁוּם כֹּךְ פְּתוֹב,

אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קִרְבָּן לַה'. אָדָם שְׁנִמְצְאוּ זָכַר וְנִקְבָּה, זֶה רְאוּי לְהִקְרִיב אֶת הַקִּרְבָּן הַזֶּה
וְלֹא אַחֲר.

וְאָמַר רַבִּי אֲבָא, אַף עַל גַּב דְּאוּקְמוּהָ לְגַדְב
וְאֲבוּהוּא בְּמַלְה אַחְרָא, הָכִי הוּא וְדָאִי.
אֲבַל קְטֹרֶת, עֲלָאָה הוּא מְכַל קְרַבְנִין דְּעֲלָמָא,
דְּעֲלִיה אֲתַבְרַכֵּן עֲלָאִי וְתַתָּאִי. וְקְרַבְנָא דָּא דְּאִיהוּ
לְעִילָא מְכַל קְרַבְנִין לָא אֲתַחְזוּן אֵינְוִן לְקַרְבָּא, דְּהָא
לָא אֲתַנְסִיבוּ, לְקַרְבְּנָא לָא אֲתַחְזוּן, כֹּל שְׂכַן לְמַלְוִן
עֲלָאִין, דִּיתַבְרַכּוּן עַל יְדֵיהוּ.

וְאִי תִימָא וְתִצָּא אִישׁ מִלְּפָנֵי יי' וְתֹאכַל אוֹתָם,
אֲמַאי. לְפָר נָשׁ דְּאָתָא קָמִי מִטְרוּנִיתָא,
לְבִשְׂרָא לָהּ דְּהָא מִלְכָּא אֲתִי לְבֵיתָהּ, וַיִּשְׂרֵי בָּהּ
בְּמִטְרוּנִיתָא, לְמַחְדֵי עֲמָה. אָתָּא לְקָמִי מִלְכָּא,
חָמָא מִלְכָּא הֵהוּא בַר נָשׁ דְּאִיהוּ מָאֲרִי דְמוּמִין.
אָמַר מִלְכָּא, לָאוּ הוּא יְקָרָא דִילִי, דְּעַל יְדוּי
דְּהָאִי פְגִים, אֵיעוּל לְמִטְרוּנִיתָא. אֲדַהְכִי אֲתַקְנַת
מִטְרוּנִיתָא בֵּיתָא לְמִלְכָּא, כִּיּוֹן דְּחָמָאֵת דְּמִלְכָּא
הָוָה זְמִין לְמִיתִי לְגַבְהָ, וְהֵהוּא בַר נָשׁ גָּרִים
לְאַסְתְּלָקָא מִלְכָּא מִינָהּ, כִּדִּין פְּקִידַת מִטְרוּנִיתָא
לְקַטְלָא לְהֵהוּא בַר נָשׁ.

כִּף בְּזִמְנָא דְּעָאלוּ גַדְב וְאֲבוּהוּא, וְקְטֹרֶת בְּיַדֵיהוּ,
חֲדַת מִטְרוּנִיתָא, וְאֲתַתְּקַנַת לְקַבְלָא לְמִלְכָּא.
כִּיּוֹן דְּחָמָא מִלְכָּא אֵינְוִן גְּבַרִין פְּגִימִין, מָאֲרִי

כִּף בְּזִמְן שְׁנַכְנְסוּ גַדְב וְאֲבוּהוּא וְקְטֹרֶת בְּיַדֵיהֶם, שְׁמַחַה הַגְּבִירָה, וְהִתְתַקְנָה לְקַבַּל אֶת
הַמֶּלֶךְ. כִּיּוֹן שָׂרָאָה הַמֶּלֶךְ אוֹתָם אֲנָשִׁים פְּגוּמִים, בְּעֲלֵי מוּמִים, לָא רָצָה הַמֶּלֶךְ שְׁעַל

וְאָמַר רַבִּי אֲבָא, אַף עַל גַּב
שְׂבָאוּהָ אֶת גַּדְב וְאֲבוּהוּא
בְּדָבָר אַחַר, כִּף הוּא וְדָאִי.
אֲבַל קְטֹרֶת הִיא עֲלִיוֹנָה מְכַל
הַקְּרַבְנוֹת שֶׁל הָעוֹלָם,
שְׁעֲלִיהָ מִתְבָּרְכִים עֲלִיוֹנִים
וְתַחְתּוֹנִים, וְהַקְּרַבֵּן הַזֶּה
שֶׁהוּא מְעַל לְכָל הַקְּרַבְנוֹת
לֹא רְאוּיִים הֵם לְקַרְבוֹ, שְׁהָרִי
לֹא נִשְׂאוּ, לְקַרְבֵּן לֹא הָיוּ
רְאוּיִים, כֹּל שְׂכַן לְדַבְרִים
עֲלִיוֹנִים שְׂיִתְבָּרְכוּ עַל יָדָם.

וְאִם תֹּאמַר, וְתִצָּא אִישׁ
מִלְּפָנֵי ה' וְתֹאכַל אוֹתָם,
לְמָה? לְאָדָם שָׂבָא לְפָנֵי
הַגְּבִירָה לְבִשְׂרָא לָהּ שְׁהָרִי
הַמֶּלֶךְ בָּא לְבֵיתָהּ, וַיִּשְׂרָה עִם
הַגְּבִירָה לְשִׂמְחַ עֲמָה. בָּא
לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ, רָאָה הַמֶּלֶךְ
שְׂאוֹתוֹ אָדָם הוּא בְּעַל
מוּמִים. אָמַר הַמֶּלֶךְ: אֵין זֶה
כְּבוֹדִי שְׁעַל יְדֵי הַפְּגוּם הַזֶּה
אֲכַנְסֵ אֶל הַגְּבִירָה. כִּיּוֹן כִּף
הִתְקַנְנָה הַגְּבִירָה אֶת הַבֵּית
לְמֶלֶךְ. כִּיּוֹן שָׂרָאָתָה שְׁהַמֶּלֶךְ
הָיָה מְזַמֵּן לְבָא אֵלֶיהָ, וְאוֹתוֹ
אָדָם גָּרִם שְׁהַמֶּלֶךְ יִסְתַּלַּק
מִמֶּנָּה, אִזְ צוֹתָהּ הַגְּבִירָה
לְהַרְגֵ אֶת אוֹתוֹ אָדָם.

דְמוּמִין, לֹא בָעָא מִלְכָּא דְעַל יְדִיָּהּוּ יִיְתִי לְמִשְׁרֵי
עָמָה, וְאַסְתִּילֵק מִלְכָּא מְנָה. כִּד חֲמַת מְטָרוֹנִיתָא
דְבִגְיָנִיהוֹן אִסְתִּילֵק מִלְכָּא מְנָה, מִיַּד וְתִצָּא אִישׁ
מִלְפָּנֵי יי' וְתֹאכַל אוֹתָם.

יָדָם יָבֵא לְשָׂרוֹת עָמָה,
וְהִסְתִּילֵק מִמְנָה הַמֶּלֶךְ.
כְּשֶׁרָאָתָהּ הַגְּבִירָה שְׂבִגְלָלָם
הִסְתִּילֵק הַמֶּלֶךְ מִמְנָה, מִיַּד -
וְתִצָּא אִישׁ מִלְפָּנֵי ה' וְתֹאכַל
אוֹתָם.

וְכָל דָּא בְגִין דְמֵאן דְלֹא אֲתַנְסִיב הוּא פְּגִים.
מֵאֲרִיָּה דְמוּמִין קָדָם מִלְכָּא, קְדִישָׁה דְמִלְכָּא
אִסְתִּילֵק מִנֶּיהָ, וְלֹא שְׂרִיא בְּפְגִימוֹ. וְעַל דָּא כְּתִיב
אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קָרְבָן, מֵאֵן דְאִקְרִי אָדָם
יִקְרִיב, וּמֵאֵן דְלֹא אִקְרִי אָדָם לֹא יִקְרִיב.

וְכָל זֶה מְשׁוּם שְׂמִי שְׁלֹא
נִשְׂא הוּא פְּגוּם. בְּעֲלֵי מוּמִים
לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ, קְדוּשַׁת הַמֶּלֶךְ
מִסְתִּילֵק מִמֶּנּוּ וְלֹא שׁוֹרָה
בְּפָגָם. וְלִכֵּן כְּתוּב אָדָם כִּי
יִקְרִיב מִכֶּם קָרְבָן. מִי שֶׁנִּקְרָא
אָדָם - יִקְרִיב. וּמִי שְׁלֹא
נִקְרָא אָדָם - לֹא יִקְרִיב.

ספר אור הזהר (עמוד 199)

צָרִיךְ לְעַבֵּד אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּשִׂמְחָה וּבְדַבְּרוֹת בְּהִרְחֹבַת הַדַּעַת, לְהַשִּׁיג מִמְּלֻכוֹת עַד חֲכָמָה, הַמְּחִיָּה
אֶת כָּלָם, לְהַשִּׁיג מַחֲיוֹן קְדוּשִׁים וְחֲדוּתָא דְשִׂמְעָתָא, כָּל אֶחָד לְפִי מַעֲשָׂיו טוֹעֵם מֵאוֹר הַתּוֹרָה, כִּי כָּל
דָּף גִּמְרָא וּפְרָק מִשְׁנׁוֹת מְחִיָּה מִמֶּשׁ הַנֶּפֶשׁ, וּבְפִרְט סֵפֶר הַזֶּהָר עוֹלָה עַל כָּלָם, וְלַעֲשׂוֹת הַמְצוּוֹת
בְּשִׂמְחָה וּמְרֵב כָּל, כִּי הֵם מִמֶּשׁ חַיִּינוּ וְחַיּוֹת נַפְשָׁנוּ, חַיּוֹת וְתַעֲנוּג מִמֶּשׁ, מְרֵב כָּל.

(היכל הברכה פרשת משפטים דף קצ"ט עמוד ד')

כא) על ידי למוד הסוד זוכים לענוה ומחין דקדושה

הַעֲקָר תִּדְעַ אַחֵי, שְׂעֵקֶר לְמוֹד זֶה שְׁנַתְגַּלָּה בְּזִמְנֵה הַזֶּה בְּכָל כַּף בְּהִירוֹת וְאוֹר וְהַתְּפִשְׁטוֹת הוּא מְחַמַּת
שְׁהַרַע גּוֹבֵר מֵאֵד וּכְנֻסַת יִשְׂרָאֵל נוֹפְלָת, וּבְלִמּוּד זֶה נִזְדַּבֵּךְ הַנֶּפֶשׁ. וּבְכַאֲמַת, בְּעַת לְמוֹד הַסּוּדוֹת,
וּבְפִרְט סֵפֶר הַזֶּהָר וְהַתְּקוּנִים מֵאִיר הַנֶּפֶשׁ, וְעַל יְדֵי לְמוֹד וִידִיעַת כּוֹנֵת הַמְצוּוֹת מְעוֹרֵר בְּשִׂרְשִׁים
עֲלִיּוֹנִים... וְיֵאֵירוּ לְמַטָּה בְּעֲלוֹי רַב אוֹר גְּדוֹל...

וּבְעַת שְׂאֵתָה עוֹשָׂה הַמְצוּוֹת אַתָּה מְכוּן בְּהַכְנָעָה וּבְכַאֲמָה, לְעוֹרֵר לְמַעְלָה הַמְּקִיפִין וְהַמְּחִין, אַף עַל פִּי
שְׂאִין אַתָּה יוֹדֵעַ שׁוֹם מְהוּת, לֹא בְּמְקִיפִין וְלֹא בְּמַחֲיוֹן וְלֹא בְּשׁוֹם דְּבָר... אַף עַל פִּי כֵּן בִּידִיעַתָּה אַתָּה
מְעוֹרֵר אֶת מְצִיאוֹתָם, אַף שְׂאִינְךָ יוֹדֵעַ מְהוּתָם נִמְשָׁךְ אֵלֶיךָ אוֹר גְּדוֹל, וְאַתָּה עוֹבֵד אֶת הַשֵּׁם בְּשִׂמְחָה
וּבְטוֹב לִבָּב מִמֶּשׁ מְרֵב כָּל, בְּגִדְל אוֹר הַמֵּאִיר עֲלֶיךָ.

וּבְפִרְט בְּעַת לְמוֹד סֵפֶר הַזֶּהָר, שְׂמִמֶּשׁ הַשְּׂכִינָה שׁוֹרָה עֲלֶיךָ וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵאִיר עֲלֶיךָ אוֹר וְחַיּוֹת,
וּבְלִבְד שְׂתַהֲיָה לָךְ הַכְנָעָה בְּאַמַּת. וְעוֹר, שְׂתַזְכָּה עַל יְדֵי לְמוֹד זֶה לְהַיּוֹת עָפֵר וְאִפְרָ וְלִסְבַּל יְסוּרִים
וְחֲרוּפִים וְדִישׁוֹת עֲקָב, שְׂתַהֲיָה בְּעִינְיָךְ כְּאַסְקָפָה הַתְּחַתּוֹנָה שְׂהַכַּל דְּשִׁין עֲלֶיךָ, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יַעֲזוֹר לָךְ
בְּהִרְחֹבַת הַמְּחִין שֶׁל הַקְּדוּשָׁה וּבְנַעֵם זִו הַשְּׂכִינָה, שְׂלֹא תִרְגִּישׁ מִכָּל אֵלָה שׁוֹם הַרְגֵּשׁ כָּלָל וּכְלָל, אֵלָא
הִרְחֹבַת הַדַּעַת וְהַמְּחִין מִשְׂמַחַת נַעֵם זִו אוֹר שְׂכִינָתוֹ שִׂישְׂרָה עֲלֶיךָ.

(נתיב מצוותיך קאמארא, נתיב היחוד, שבייל א' אות ב')

מקור המאמר בזהר פרשת ויקרא דף כג ע"א-ב
מעלת העוסק בתורה בלילה

פֶּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, ^(איוב לה) **וְלֹא אָמַר אֵיִה אֱלֹהֵי**
עוֹשֵׂי נֹתֵן זְמֵרוֹת בְּלִילָהּ. תָּא חֲזִי, בְּשַׁעֲתָא
דְּאַתְעָר רוּחַ צְפוֹן, וְאַתְפְּלַג לִילְיָא, הָא אוֹקְמוּהָ,
דְּשִׁלְהוּבָא חַד נְפִיק, וּבְטִישׁ תְּחֹת גְּדַפּוּי
דְּתִרְנַגּוּלָא, וְאָקִישׁ גְּדַפּוּי וְקֹאֲרִי. וְהֵהוּא שִׁלְהוּבָא
בְּזַמְנָא דְּמִטִּי גְבִיהָ, וְאַתְעָר לְקַבְלִיהָ, אֶסְתְּכִי בֵיהָ,
וְאִזְדַּעֲזַע וְקֹאֲרִי, וְאַסְתְּכִי וְאַשְׁגַּח בְּגִין יְקָרָא
דְּמֹאֲרִיהָ, לְמַעַבְד רַעוּתֶיהָ, וְקֹאֲרִי לֹזֵן לְבַנֵּי נְשָׂא.

וְעַל דָּא אֶקְרִי שְׁכֹוִי, אֲשַׁגְחָא. וְאֶקְרִי גְבַר, בְּגִין
דְּאַתְעָר בְּשִׁלְהוּבָא ^(דף כ"ג ע"ב) **דְּגְבוּרָה, בְּסִטְרָא**
דְּגְבוּרָה קָא אֲתִיָא לְאַתְעָרָא בְּעֵלְמָא. בְּדִין אִינוּן
בְּנֵי מְהִימְנוּתָא קִיִּימִין, וְיַהֲבִין גְבוּרָה וְחִילָא לְכַנְסַת
יִשְׂרָאֵל, וּכְדִין אֶקְרִי רַנָּה דְּאוּרִיתָא. וְעַל דָּא, יְרִית
דְּדוּד מְלַכּוּתָא הוּא וּבְנֵוִי לְעֵלְמִין וּלְדַרְי דְּרִין.

וְכַד תִּרְנַגּוּלָא קֹאֲרִי, וּבְנֵי נְשָׂא נְיִימִי בְּעַרְסִיִּיהוּ,
וְלֹא מִתְעֵרִי. תִּרְנַגּוּלָא קֹאֲרִי לְבַתָּר, וְאָמַר
מֵה דְּאָמַר, וְהָא אוֹקְמוּהָ. לְבַתָּר בְּטִישׁ בְּגְדַפּוּי,

פֶּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, ^(איוב לה) **וְלֹא אָמַר אֵיִה אֱלֹהֵי עוֹשֵׂי**
נֹתֵן זְמֵרוֹת בְּלִילָהּ. בָּא רְאֵה,
בְּשַׁעֲהָ שְׁמַתְעוּרְתָּ רוּחַ צְפוֹן
וְנַחֲלַק הַלִּילָהּ, הֲרִי בְּאֲרוֹ
שְׁשִׁלְהֶבֶת אַחַת יוֹצֵאת וּמְכָה
תַּחַת כְּנָפֵי הַתִּרְנַגּוּל וּמְקִישׁ
אֶת כְּנָפָיו וְקוֹרָא. וְאוֹתָהּ
שִׁלְהֶבֶת, בְּזַמֵּן שְׁמַגִּיעָה אֵלָיו
וּמַתְעוּרְתָּ כְּנַגְדּוֹ, הוּא
מְסַתְּפֵל בָּהּ וּמִזְדַּעֲזַע וְקוֹרָא,
וּמְסַתְּפֵל וּמְשַׁגִּיחַ בְּשִׁבִיל
כְּבוֹד רַבּוּנוֹ כְּדֵי לַעֲשׂוֹת
רְצוֹנוֹ, וְקוֹרָא לְבַנֵּי הָאָדָם.

וְלָכֵן נֶקְרָא שְׁכֹוִי, הַשְׁגָּחָה.
וְנֶקְרָא גְבַר, שְׁמַתְעוּרָר
בְּשִׁלְהֶבֶת הַגְבוּרָה, בְּצַד שֶׁל
הַגְבוּרָה הוּא בָּא לְעוּרָר אֶת
הָעוֹלָם, וְאִזּוֹ אוֹתָם בְּנֵי
הָאֱמוּנָה עוֹמְדִים וְנוֹתְנִים
גְבוּרָה וְכַח לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל,
וְאִזּוֹ נֶקְרָאת רַנַּת הַתּוֹרָה. וְלָכֵן
דְּדוּד יְרֵשׁ אֶת הַמְּלָכוּת הוּא
וּבְנֵוִי לְעוֹלָמִים וּלְדוּרֵי
דוֹרוֹת.

וּכְשֶׁהַתִּרְנַגּוּל קוֹרָא וּבְנֵי אָדָם יִשְׁנִים בְּמִטּוֹתֵיהֶם וְאִינָם מַתְעוּרָרִים, הַתִּרְנַגּוּל קוֹרָא אַחַר
כֶּף, וְאוֹמֵר מֵה שְׁאוֹמֵר, וְהֲרִי פְרָשׁוּהָ. אַחַר כֶּף מְכָה בְּכַנְפָיו וְאוֹמֵר: אוֹי לְפִלוֹנִי הַנְּזוּף שֶׁל

רבונו, שְׁעֹזֵב אֶת רְבוּנוֹ, וְלֹא עֹזֵר אֶת רוּחוֹ וְלֹא מְשַׁגֵּחַ עַל כְּבוֹד רְבוּנוֹ.

כְּשִׁמְאִיר הַיּוֹם, הַכְּרוֹז קוֹרֵא עָלָיו וְאוֹמֵר: וְלֹא אָמַר אֵיךְ אֱלֹהֵי עֲשֵׂי נִתְּן זְמֵרוֹת בְּלִילָה. לְסִיעַ לוֹ בְּאוֹתָן הַתְּשַׁבְּחוֹת, וְשִׁיחֵיהֶן הַכֹּל בְּסִיעַ אֶחָד. עֲשֵׂי! עֲשֵׂי! עֲשֵׂי! הֲיֵה צְרִיךְ לְהִיּוֹת! מַה זֶה עֲשֵׂי? אֵלֶּה בְּשַׁעַה שְׂאֵדָם קָם בְּחֻצוֹת הַלִּילָה וּמִשְׁתַּדֵּל בְּרֵנַת הַתּוֹרָה, שְׂרֵנַת הַתּוֹרָה לֹא נִקְרְאוֹת אֵלֶּה בְּלִילָה, וְכִשְׁהוּא נִמְצָא בַּתּוֹרָה כְּשִׁמְאִיר הַיּוֹם, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל מִתְקַנְיָם לוֹ חוּט אֶחָד שֶׁל חֶסֶד לְהַנְצִיל מִן הַכֹּל, וְלְהַאֲרִיךְ לוֹ בֵּין הַעֲלִיּוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, אֲנִי שָׁמַעְתִּי שֶׁאָמַר רַבִּי אַבָּא אֶת הַפְּסוּקַת הַזֶּה, אֵיךְ אֱלֹהֵי עֲשֵׂי, עוֹשֵׂה לִי הֲיֵה צְרִיךְ לְהִיּוֹת! מַהוּ עֲשֵׂי? אֵלֶּה כְּמוֹ שֶׁאָמַרְתָּ, בְּשַׁעַה שְׁהוּא קָם בְּלִילָה וּמִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, כְּשִׁמְאִיר הַיּוֹם מִתְעוֹרֵר אַבְרָהָם בְּאוֹתוֹ חוּט שְׁלוֹ, שְׁכַתוֹב בּוֹ (בְּרַאשִׁית יד) אִם מַחוּט וְעַד שְׂרוּף נֶעַל וְגו'. וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל מִתְקַנְיָם אוֹתוֹ, וְעוֹשִׂים אוֹתוֹ בְּכָל יוֹם בְּרִיַּה חֲדָשָׁה. זֶהוּ שְׁכַתוֹב אֱלֹהֵי עֲשֵׂי.

וְאָמַר, וְיִי לְפִלְגֵיָא נְזִיף דְּמֵאֲרִיָה, שְׁבִקָא דְּמֵאֲרִיָה, דְּלֹא אֶתְעַר רוּחֵיהּ, וְלֹא אֶשְׁגַּח לִיקְרָא דְּמֵאֲרִיָה.

כִּד נְהִיר יְמָמָא, פְּרוּזָא קְרִי עָלֵיהּ וְאָמַר, וְלֹא אָמַר אֵיךְ אֱלֹהֵי עוֹשֵׂי נוֹתֵן זְמֵרוֹת בְּלִילָה, לְסִיעַ לֵיהּ בְּאִינוֹן תְּשַׁבְּחוֹן, וְלִמְהוּי כְּלָא בְּסִיעַ חֲדָא. עוֹשֵׂי, עוֹשֵׂי מִיבְעֵי לֵיהּ, מַהוּ עוֹשֵׂי. אֵלֶּה בְּשַׁעַתָּא דְּבַר נֶשׁ קָם בְּפִלְגוֹת לִילָא, וְאֶשְׁתַּדֵּל בְּרֵנָה דְּאוֹרֵייתָא, דְּרֵנָה דְּאוֹרֵייתָא לֹא אֶתְקְרִי, אֵלֶּה בְּלִילָא. וְכִד אִיהוּ אֶשְׁתַּכַּח בְּאוֹרֵייתָא, כִּד נְהִיר יְמָמָא, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל מִתְקַנְיָ לֵיהּ בְּחַד חוּטָא דְּחֶסֶד לְאֶשְׁתַּזְבָּא מִכְּלָא וּלְנִהָרָא לֵיהּ בֵּין עֲלָאִין וְתַתָּאִין.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, אֲנִי שָׁמַעְנָא דְּאָמַר רַבִּי אַבָּא הֵאֵי קְרָא, אֵיךְ אֱלֹהֵי עֲשֵׂי, עוֹשֵׂה לִי מִיבְעֵי לֵיהּ, מַהוּ עוֹשֵׂי. אֵלֶּה כְּמַה דְּאָמַרְתָּ, בְּשַׁעַתָּא דְּאִיהוּ קָם בְּפִלְגוֹת לִילָא, וְאֶשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵייתָא, כִּד נְהִיר יְמָמָא, אֶתְעַר אַבְרָהָם בְּהוּא חוּטָא דִּילֵיהּ, דְּכַתִּיב בֵּיהּ (בְּרַאשִׁית יד) אִם מַחוּט וְעַד שְׂרוּף נֶעַל וְגו'. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל מִתְקַנְיָ לֵיהּ, וְעַבְדֵי לֵיהּ בְּכָל יוֹמָא בְּרִיַּה חֲדָשָׁה, הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב אֱלֹהֵי עוֹשֵׂי.

חוּט שְׁלוֹ, שְׁכַתוֹב בּוֹ (בְּרַאשִׁית יד) אִם מַחוּט וְעַד שְׂרוּף נֶעַל וְגו'. וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל מִתְקַנְיָם אוֹתוֹ, וְעוֹשִׂים אוֹתוֹ בְּכָל יוֹם בְּרִיַּה חֲדָשָׁה. זֶהוּ שְׁכַתוֹב אֱלֹהֵי עֲשֵׂי.

וְהָא אוֹקְמוּהָ, א"ל ו"ה. א"ל: דָּא אַבְרָהָם.
 דְּכְתִיב, בֵּיהּ, הָאֵל הַגָּדוֹל. ו' דָּא קְדִישָׁא
 בְּרִיךְ הוּא. ה' דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וְדָא הוּא
 אֱלֹהֵהּ. וְאֵינוֹן עֲבָדִין לֵיהּ לְבַר נָשׁ, וּמִתְקַנֵּין לֵיהּ
 בְּכָל יוֹמָא, וּבְגִין כֶּךָ כְּתִיב, עֲשֵׂי, כְּמָה דְאַתָּה
 אָמַר (תהלים קמט) יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל בְּעוֹשָׁיו. אָמַר רַבִּי
 יוֹסִי, וְדָאֵי כֶּךָ הוּא, וְכֹלְא חַד מְלָה.

וְהָרִי פְרִשׁוּהָ, א"ל ו"ה. א"ל - זֶה אַבְרָהָם, שְׁכָתוּב
 בוֹ, הָאֵל הַגָּדוֹל. ו' - זֶה
 הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. ה' - זֶה
 כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וְזֶה הוּא
 אֱלֹהֵהּ. וְהֵם עוֹשִׂים אֶת הָאֲדָם
 וּמִתְקַנִּים אוֹתוֹ בְּכָל יוֹם,
 וּמְשׁוּם כֶּךָ כְּתוּב עֲשֵׂי, כְּמוֹ
 שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים קמט) יִשְׂמַח
 יִשְׂרָאֵל בְּעוֹשָׁיו. אָמַר רַבִּי
 יוֹסִי, וְדָאֵי כֶּךָ הוּא, וְהֵכֵל דְּבַר אַחַד.

ספר אור הזֶהָר (עמוד 200)

כב) נִסְתַּר דְּתוֹרָה מִגֵּן נֶגֶד מִינּוֹת, שְׁנֵאת חָנָם וְלִשׁוֹן הָרַע

בדורות הראשונים היו יכולין להשיג שלמות נפשם, להתלהב בזכוּת רב ובקדוּשה להמשיך על עצמם נעם זיו אור השכינה באור עליון וצח בדבקות ויראה ואהבה, והכל על ידי פשטות התורה, תורה שבעל פה נגלה, אבל בדור זה עקבות דמשיחא, שהרע גובר ומתנשא וחצפא יסגי... מי יגן עלינו מן הקלפות הרעות המחשיכים האור והשכל. ועל ידי נגלית התורה אי אפשר בדור כזה באין פנים להלהיב כל כך נפש המשפלת בדביקה וחשיקה, שהרע והמקטרגים הרוחניים מתגברין, ולא עוד אלא שהם מתלבשים בגשמיות בערב רב שהם הרבים, ומושל וגובר אפיקורסות ומינות ושנאת חנם ולשון הרע, וכל מי שהוא חצוף ביותר גובר ביותר. ולולא מתיקות ערבות נעם זיו לשון הזֶהָר והתקונים וכתבי מרון, המאירין לנפש המשפלת ומיִשְׁבִּין הדעת משמחת לב ומאירת עינים, לא היה באפשרות להאיר מרב הצרות וחלישות דעת מרשעים המינים ואפיקורסים.

ולכן אחי טעמו וראו אור הגנוז ומתיקות שיש בזהר הקדוש המאיר לנפש, עד שמרב אור תקבל על עצמך כל הרעות והצרות והיסורין, ולא יתחלש דעתך ולא תפל ממדרגתך, ותתעלה למעלה למעלה עד רום המעלות, חזק חזק חזק ואמץ, לא תירא ולא תפחד. (נתיב מצוֹתֶיךָ, נתיב התורה, שכול א' אות ל')

כג) לְמוֹד הַנְּגִלָה עַל דְּרָף הַסּוּד

שמעתי מפה קדוש אדמו"ר רבינו הסבא קדישא זכותו יגן עלינו משינאווע, על הכתוב שמעי בת וראי, הינו בת נקראת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל (כְּדָאֲמַרִּין בְּחֻגִינָה בַת, בַּתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם אַבִּינוֹ), צְרִיכִין לְלַמֵּד נְגִלָה וְנִסְתָּר, הינו (נגלה) בְּגִמְרָא אֲמַרִּין תָּא שְׁמַע, לִשׁוֹן שְׁמִיעָה (שְׁמַעְתָּא), וּבְנִסְתָּר בּוֹזֵהר הַקָּדוֹשׁ הוּא לִשׁוֹן תָּא חוּי. וְזֶה שְׁכָתוּב שְׁמַעִי בַת, (שִׁילְמַד מִקְדָּם נְגִלָה, תָּא שְׁמַע, כְּנֹז, וְאַחַר כֶּךָ) וְרָאִי, (תָּא חוּי, בּוֹזֵהר הַקָּדוֹשׁ, הינו נסתר, כְּנֹזֵב, וְאַחַר כֶּךָ) וְהָטִי אֲזַנְךָ (לְלַמּוֹד הַנְּגִלָה שְׁלַמְדַת, לְהַבִּינוֹ גַם כֵּן עַל דְּרָף הָאֲמַת הַנִּסְתָּר). וְנִדְפַס אַחַר כֶּךָ זֶה בְּסִפְרֵי יְחֻזְקָאֵל, אוּלַם גּוֹדַע וּמוּבָן עַד כְּמָה חָבִיב דְּבַר שְׁנִשְׁמַע מִפִּי הַצַּדִּיק בְּעַצְמוֹ וכו'.

ובאותם דברים בשבת קדש שהגיד אדמו"ר הקדוש הנזכר לעיל על הכתוב שמעי וכו' והטי אַזְנְךָ לְלַמּוֹד הַנְּגִלָה לְהַבִּינוֹ עַל פִּי סוּד, וְאָמַר אֲזַ לְדִנְמָא כְּמוֹ הַנְּאֻן הַקָּדוֹשׁ מוֹרִינוֹ הֶרֶב רַבִּי אַרְיָה לֵיִב זְכוּתוֹ יִגֵּן עָלֵינוּ מוֹיִשְׁנִיצָא בְּעַל אַרְיָה דְּבִי עֲלָא, שְׁהִיָּה דְרַכּוֹ בְּקַדְשׁ אַחֲרֵי סַעֲדַת לֵיל שְׁבַת קְדִישׁ (וּבְפֶרֶט בְּלֵילוֹת הָאֲרָפוֹת בַּחֲרָף) הִיָּה יוֹשֵׁב וְלוֹקַח בְּבִיתוֹ לְלַמֵּד הַגְּמָרָא עִם סִפְרֵי מְהַרְשֵׁ"א (שְׁהִיָּה אֲזַ נִדְפַס רַק בְּפָנֵי עֲצָמוֹ). אֲמַנְסֵם אַבִּי (הוּא רַבִּינוֹ הַנְּאֻן הַקָּדוֹשׁ בְּעַל דְּבָרֵי חַיִּים) זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה הִיָּה אוֹמַר עָלֵינוּ (עַל הָאֲרִיָּה דְּבִי עֲלָא), שְׁכַל לְמוֹדֵינוּ אֲזַ גַּם בְּנְגִלָה אֲפִילוּ בִּימּוֹת הַחַל הֵם כְּלָם עַל דְּרָף סוּד יִפְרָשֵׁם גַּם כֵּן.

(דְּבָרֵי תוֹרָה מוֹנְקָאטְשׁ, מְהַרְרָה ו', נ"ז)

מקור המאמר בזהר פרשת ויקרא דף כג ע"ב - כד ע"א
היסורים הם דרך להתעורר ולשוב בתשובה

רְבִי יְהוּדָה פָּתַח וְאָמַר, או הוֹדַע אֱלֹוֹ חַטָּאתוֹ
אֲשֶׁר חָטָא. הוֹדַע אֱלֹוֹ, מִסְטָרָא דְמָאן, או
יָדַע (נ"א נוֹדַע) חַטָּאתוֹ מִיבְעֵי לֵיהּ, מַהוּ הוֹדַע אֱלֹוֹ.
אֵלָא קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא פְקִיד לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל,
לְאוֹדַעָא לֵיהּ לְבַר נָשׁ, הֵהוּא חוֹבָא דְהוּא חָב,
וּבְמָה מוֹדַע לֵיהּ, בְּדִינָהָא. כְּמָה דְאֵתְּ אָמַר (איוב
ו) יִגְלוּ שָׁמַיִם עֲוֹנוֹ וְאָרֶץ מִתְקוּמָמָה לוֹ. הוֹדַע
אֱלֹוֹ, כְּמָאן דְּפְקִיד לְאַחֲרָא.

דְּתַנִּינָן בְּשַׁעֲתָא דְּבַר נָשׁ חָב קָמִי קִדְשָׁא בְרִיךְ
הוּא, וְלֹא אֲשַׁנַּח בְּחַטָּאֵיהּ לְאַהֲדָרָא
בְּתַיּוּבְתָא קָמִי מְאִרְיָה, וְאֲשַׁדִּי לֵיהּ בְּתַר כְּתַפְיָה,
נִשְׁמַתִּיהּ מִמָּשׁ סְלִקַת וְאַסְהִידַת קָמִי קִדְשָׁא בְרִיךְ
הוּא. כְּדִין, פְּקִיד מְלַכָּא לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל, וְאָמַר או
הוֹדַע אֱלֹוֹ חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא, אוֹשִׁיט דִּינָא
עֲלֵיהּ, וְאוֹדַע לֵיהּ חוֹבֵיָהּ, כְּמָה דְאֵתְּ אָמַר (יחזקאל
טו) הוֹדַע אֶת יְרוּשָׁלַם אֶת תּוֹעֲבוֹתֶיהָ.

אֱלֹוֹ חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא, הוֹשִׁיטִי אֶת הַדִּין עָלָיו וְהוֹדִיעֵי לוֹ
(טז) הוֹדַע אֶת יְרוּשָׁלַם אֶת תּוֹעֲבוֹתֶיהָ.

רְבִי יְהוּדָה פָּתַח וְאָמַר, או
הוֹדַע אֱלֹוֹ חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר
חָטָא. הוֹדַע אֱלֹוֹ, מִצַּד שֶׁל
מִי? או יָדַע (נוֹדַע) חַטָּאתוֹ הֲיָה
צָרִיף לְהִיּוֹת! מַה זֶה הוֹדַע
אֱלֹוֹ? אֵלָא שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא מְצַוָּה אֶת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל
לְהוֹדִיעַ לְאָדָם אוֹתוֹ הַחַטָּא
שֶׁהוּא חָטָא, וּבְמָה מוֹדִיעָה
לוֹ? בְּדִינָהּ, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (איוב ט) יִגְלוּ שָׁמַיִם
עֲוֹנוֹ וְאָרֶץ מִתְקוּמָמָה לוֹ.
הוֹדַע אֱלֹוֹ, כְּמִי שֶׁמְצַוָּה
לְאַחַר.

שֶׁשְׁנִינּוּ, בְּשַׁעֲתָא שֶׁאָדָם
חוֹטָא לְפָנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
וְלֹא מְשַׁגֵּיחַ עַל חַטָּאוֹ לְחִזּוּר
בְּתַשׁוּבָה לְפָנֵי רַבּוֹנוֹ, וְזוֹרֵק
אוֹתוֹ אַחַר כְּתַפּוֹ, נִשְׁמַתוֹ
מִמָּשׁ עוֹלָה וּמְעִידָה לְפָנֵי
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאִזּוֹ מְצַוָּה
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְכַנְסַת
יִשְׂרָאֵל וְאוֹמַר: או הוֹדַע

אֶת חַטָּאוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (יחזקאל

בְּתָר דְּמַטִּי עָלֶיהָ דִּינָא, כְּדִין אֶתְעַר רִיחָא לְמַהְדָּר
 בְּתִיבְתָא קָמִי מְאָרִיָּה, וְאֶתְכַנַּע לְמִקְרַב
 קְרַבְנָא, דִּהָא מָאן דְּלָבִיָּה גַם בֵּיהּ, חָטִי, וְאֲנִישׁ
 חֲטָאִיָּה, וְלֹא אֲשַׁנַּח עָלֶיהָ, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא זְמִין
 לְקַבְּלֶיהָ, וּפְקִיד לְאֹדְעָא לִיָּה לְהֵהוּא חוּבָא, כְּגוֹן
 דְּלֹא יִתְנַשֵּׂי מִנֵּיהּ.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הָכִי הוּא וְדָאִי (ס"א מְנַלֵּן דְּהָכִי) וְהָכִי
 אֲשַׁכְּחָנָא בְּדוּד, דִּכְיוּן דְּעַבְדַּד הֵהוּא עוּבְדָא
 דְּבַת שֶׁבַע, לֹא אֲשַׁנַּח בֵּיהּ. אָמַר לִיָּה קְדֻשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא, אֶתְ אֲנִישִׁית לִיָּה, אָנָּא אֲדַכְרָנָא לָךְ. מִיַּד מַה
 כְּתִיב, (שְׁמוּאֵל ב יב) אֶתְהָ הָאִישׁ כֹּה אָמַר ה', אֶתְהָ
 הָאִישׁ דְּלֹא דְכַרִּית לִיָּה, אֶתְהָ הָאִישׁ דְּאֲנִישִׁית לִיָּה,
 וּבְמָה אֹדַע לִיָּה בְּדִינָא.

אוֹף הָכָא, קְדֻשָׁא בְּרִיךְ הוּא קְאָמַר, הוֹדַע אֱלֹו
 חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא וְשִׁפִּיר מְלָה, וְהָכִי הוּא,
 דְּלֹא כְּתִיב אוֹ נוֹדַע אֱלֹו, כְּמָה דְּכְתִיב, (שְׁמוֹת כא) אוֹ
 נוֹדַע כִּי שׁוֹר נִגַּח הוּא, וּמֵאן דְּקָאִים בְּלִילִיָּא
 לְמַלְעֵי בְּאוּרִיָּתָא, אוּרִיָּתָא קָא מוֹדַעָא לִיָּה
 חוּבִיָּה, וְלֹא בְּאוּרַח דִּינָא אֶלָּא כְּאִימָא דְּאֹדְעָא
 לְבָרָה, בְּמְלָה רַכִּיךְ, וְהוּא לֹא אֲנִישִׁי לִיָּה, וְתַב
 בְּתִיבְתָא קָמִי מְאָרִיָּה.

בַּתּוֹרָה, הַתּוֹרָה מוֹדִיעָה לּוֹ אֶת חַטָּאוֹ, וְלֹא בְּדַרְךְ שֶׁל דִּין, אֶלָּא כְּמוֹ אִם שְׁמוּדִיעָה לְבִנְהָ
 בְּדַבְרֵי רַךְ, וְהוּא אֵינּוּ שׁוֹכַח אֹתוֹ, וְשָׁב בְּתִשׁוּבָה לְפָנָי רַבּוֹנוֹ.

אַחַר שְׁמַגִּיעַ עָלָיו הַדִּין, אָז
 מִתְעוֹרְרֵת רוּחַ לְחִזּוֹר
 בְּתִשׁוּבָה לְפָנָי רַבּוֹנוֹ, וְנִכְנַע
 לְהִקְרִיב קָרְבָן, שְׁהָרִי מִי
 שְׁלָבוֹ גַם בּוֹ, חוּטָא, וְשׁוֹכַח
 חַטָּאוֹ וְלֹא מְשַׁגִּיחַ עָלָיו,
 וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְזַמֵּן
 כְּנִגְדּוֹ, וּמְצַוֵּה לְהוֹדִיעַ לּוֹ אֶת
 אוֹתוֹ הַחַטָּא, כְּדִי שְׁלֹא
 יִשְׁתַּכַּח מִמֶּנּוּ.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כָּךְ זֶה
 וְדָאִי (מִנִּין שְׁכַף) וְכָךְ מְצַאנּוּ
 בְּדוּד, שְׁכִיּוֹן שְׁעָשָׂה אוֹתוֹ
 מְעָשָׂה שֶׁל בַּת שֶׁבַע, לֹא
 הִשְׁגִּיחַ בּוֹ. אָמַר לּוֹ הַקְדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא: אֶתְהָ שְׁכַחַתְּ
 אוֹתוֹ? אֲנִי אֲזַכִּיר לָךְ. מִיַּד
 מַה כְּתוּב? (שְׁמוּאֵל ב יב) אֶתְהָ
 הָאִישׁ כֹּה אָמַר ה'. אֶתְהָ
 הָאִישׁ שֶׁלֹּא זָכַרְתָּ אוֹתוֹ,
 אֶתְהָ הָאִישׁ שֶׁשְׁכַחַתְּ אוֹתוֹ.
 וּבְמָה הוֹדִיעַ לּוֹ? בְּדִין.

אִף כָּאן, הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 אוֹמֵר, הוֹדַע אֱלֹו חַטָּאתוֹ
 אֲשֶׁר חָטָא, וְהִדְבֵּר יָפָה, וְכָךְ
 הוּא, שְׁלֹא כְּתוּב אוֹ נוֹדַע
 אֱלֹו, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (שְׁמוֹת
 כא) אוֹ נוֹדַע כִּי שׁוֹר נִגַּח הוּא,
 וּמִי שְׁעוֹמֵד בְּלִילָה לְעַסְק

וְאִם תֹּאמַר, דָּוִד, שֶׁהָיָה קָם
בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה, לָמָּה
הִתְעוֹרְרוּ עָלָיו בְּדִין? אֲלֹא
דָּוִד שׁוֹנֵה, שֶׁהוּא עֶבֶר בְּמָה
שֶׁנִּקְשַׁר, וְצָרִיף דִּין, וּבְמָה
שֶׁעֶבֶר הוּא נִדוֹן. הוּא חָטָא
כְּנֶגֶד הַמְּלָכוֹת הַקְּדוֹשָׁה
וְלִירוּשָׁלַיִם הַקְּדוֹשָׁה, וּמִשׁוֹם
כָּךְ גָּרַשׁ מִירוּשָׁלַיִם,
וְהַמְּלָכוֹת הוֹסְרָה מִמֶּנּוּ, עַד
שֶׁהִתְתַּקַּן כְּרָאוּי (וּנְעֻשׁ).

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מֶה זֶה
שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הֶעֱנִישׁ
אֶת דָּוִד עַל יְדֵי בְנוֹ,
שֶׁכְּתוּב (שְׁמוּאֵל-ב' יב) הִנְנִי
מִקְּדוֹשׁ עָלֶיךָ רָעָה מִבֵּיתְךָ?
אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הֲרִי בְּאֲרֵנוּ,
מִשׁוֹם שָׂאֵם יַעֲמֵד עָלָיו אִישׁ
אַחֵר, לֹא יִרְחַם עָלָיו. אָמַר
לוֹ, וְהֲרִי אֲבִשְׁלוֹם רְצָה
לְהַרְגֵּךְ אֶת אָבִיךָ בְּכַמָּה עֲצוֹת
רְעוֹת (חֶפְלַת תְּחִבּוּלוֹת) עָלָיו יוֹתֵר
מֵאָדָם אַחֵר? אָמַר לוֹ, לֹא
שֶׁמְעַתִּי.

אָמַר לוֹ, אֲנִי שֶׁמְעַתִּי, דָּוִד
חָטָא בְּבֵית שְׁבַע סָתֵם. אָמַר
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: יָבֵא בֵּן
שֶׁל בֵּית אֵל גִּכְר וַיִּנְקֵם נִקְמָה,
וּמִיָּהוּ? זֶה אֲבִשְׁלוֹם, שֶׁהָיָה
בְּנֵה שֶׁל יַפֶּת תֹּאֵר, מִהַקְּרָב.
מִכָּאֵן לְמַדְנֹה, מִי שֶׁלֹּקַח הָאִשָּׁה הַזֹּאת בְּקָרֵב וְחוֹמֵד אוֹתָהּ, לְסוֹף יוֹצֵא מִמֶּנָּה בֵּן סוֹרֵר וּמוֹרֵה.
מֶה הַטְּעָם? מִשׁוֹם שֶׁעַד עַכְשָׁיו לֹא פָּסְקָה מִמֶּנּוּ זִהְמָה, וְהֲרִי פֶרֶשׁוּהָ.

וְאִי תִימָא דָּוִד, דִּהְוָה קָם בְּפִלְגּוֹ לַיְלָיָא, אֲמַאי
אֶתְעֵרוּ עָלָיָה בְּדִינָא, אֲלֹא שְׂאֵנִי דָּוִד,
דִּאִיְהוּ עֶבֶר בְּמָה דִּאֶתְקַשַׁר, וּבְעָא דִינָא, וּבְמָה
דְּעֶבֶר אֶתְדִין. הוּא חָטָא לְקַבְּלֵיהּ דְּמַלְכוּתָא
קְדִישָׁא וְלַגְבֵּי יְרוּשָׁלַם קְדִישָׁא, וּבְגִין דָּא אֶתְתַּרְךָ
מִירוּשָׁלַם, וּמַלְכוּתָא אֶעֱדִיו מִנִּיהּ, עַד (דף כ"ד
ו"א) דִּאֶתְתַּקַּן כְּדָקָא יְאוּת. (וְאֶתְעֻנִישׁ).

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מֶהוּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֶעֱנִישׁ
לִיהּ לְדָוִד עַל יְדָא דְבְרִיהּ, דְּכַתִּיב, (שְׁמוּאֵל ב'
יב) הִנְנִי מִקְּדוֹשׁ עָלֶיךָ רָעָה מִבֵּיתְךָ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי,
הָא אֲוִקִימָנָא, בְּגִין דִּאִי יְקוּם עָלָיָה בְּרִי נֶשׂ אַחֲרָא,
לֹא יִרְחַם עָלָיָה. אָמַר לִיהּ, וְהָא אֲבִשְׁלוֹם בְּעָא
לְקַטְלָא לְאָבוּי בְּכַמָּה עֵיטִין בִּישׁוּן (דְּבַר) עָלָיָה, יִתִּיר
מִבְּרִי נֶשׂ אַחֲרָא. אָמַר לִיהּ לֹא שֶׁמְעַנָּא.

אָמַר לִיהּ, אֲנָא שֶׁמְעַנָּא, דָּוִד חָטָא בְּבֵית שְׁבַע
סָתֵם. אָמַר קְדִישָׁא בְרִיךְ הוּא, לִיתִי בְּרָא
דְּבֵית אֵל גִּכְר, וַיִּנְקוּם נוֹקְמָתָא, וּמֵאֵן אִיְהוּ. דָּא
אֲבִשְׁלוֹם, דְּבַרְהּ דִּיפֶת תוֹאֵר הָוָה, מִקְּרָבָא.
מִכָּאֵן אֲוִלִיפְנָא, מָאן דְּנָטִיל אֶתְתָּא דָּא בְּקָרָבָא,
וְחָמִיד בָּהּ, לְסוֹף נִפְיָא מִנָּה בֵּן סוֹרֵר וּמוֹרֵה.
מָאִי טַעְמָא בְּגִין דְּעַד כְּעַן, לֹא פָּסְקָא מִנָּה
זִהְמָא, וְהָא אֲוִקִימוּהָ.

מִכָּאֵן לְמַדְנֹה, מִי שֶׁלֹּקַח הָאִשָּׁה הַזֹּאת בְּקָרֵב וְחוֹמֵד אוֹתָהּ, לְסוֹף יוֹצֵא מִמֶּנָּה בֵּן סוֹרֵר וּמוֹרֵה.
מֶה הַטְּעָם? מִשׁוֹם שֶׁעַד עַכְשָׁיו לֹא פָּסְקָה מִמֶּנּוּ זִהְמָה, וְהֲרִי פֶרֶשׁוּהָ.

מקור המאמר בזהר פרשת יתרו דף ז ע"א
השבת היא עדות על אמונת הבריאה

זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת, לִקְבֹּל לֹא תַעֲנֶה בְרַעְדָּךְ עַד
 שָׁקֵר. דַּאֲמַר ר' יוֹסִי, שַׁבַּת סֵהְדוּתָא אֶקְרִי.
 וּבַעֲי בַר נָשׁ לְסֵהְדָא עַל הָא דְכִתְיב עַל כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים
 עָשָׂה יי' וְגו'. וְשַׁבַּת כָּלְלָא (נ"א סֵהְדוּתָא) דְכָלְלָא. וְאֲמַר
 ר' יוֹסִי, מָאי דְכִתְיב, (מִיכָה ז) תִּתֵּן אֲמַת לִיעֲקֹב, כְּמָה
 דַּאתָּ אֲמַר (שְׁמוֹת ל"א) וְשָׁמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת,
 וּמֵאן דַּאֲסֵהִיד שְׁקֵרָא, מִשְׁקֵר בְּשַׁבַּת, דְּהִיא
 סֵהְדוּתָא דְקִשׁוּט, וּמֵאן דְּמִשְׁקֵר בְּשַׁבַּת, מִשְׁקֵר
 בְּאוֹרֵייתָא כָּלְא. וּבְגִין כֶּךָ, הָא בְּהָא תִּלְיָא.

זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת - כְּנִגְדָּה
 לֹא תַעֲנֶה בְרַעְדָּךְ עַד שָׁקֵר.
 שָׁאֲמַר רַבִּי יוֹסִי, שַׁבַּת
 נִקְרְאָת עֵדוּת, וְצָרִיךְ הָאָדָם
 לְהַעֲיֵד עַל זֶה, שְׁכֻתוֹב כִּי
 שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה' וְגו'.
 וְשַׁבַּת כָּלֵל (עֵדוּת) שֶׁל הַכֹּל.
 וְאֲמַר רַבִּי יוֹסִי, מֵה שְׁכֻתוֹב
 (מִיכָה ז) תִּתֵּן אֲמַת לִיעֲקֹב, כְּמֹ
 שְׁנֵאֲמַר (שְׁמוֹת ל"א) וְשָׁמְרוּ בְנֵי
 יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת, וּמִי
 שֶׁמַּעֲיֵד שָׁקֵר - מִשְׁקֵר
 בְּשַׁבַּת, שְׁהִיא עֵדוּת אֲמַת. וּמִי שֶׁמַּשְׁקֵר בְּשַׁבַּת - מִשְׁקֵר בְּכָל הַתּוֹרָה. וּמִשׁוּם כֶּךָ זֶה בְּזָה
 תִּלְיָא.

וּמִי שֶׁמַּשְׁקֵר בְּשַׁבַּת - מִשְׁקֵר בְּכָל הַתּוֹרָה. וּמִשׁוּם כֶּךָ זֶה בְּזָה תִּלְיָא.

ספר אור הזהר (עמוד 201)

כד) האם ללמד קבלת הרמ"ק או קבלת האר"י

חסידים מספרים, שפעם נכנס אדם שנראה רחוק מאד מן החסידות, לבושו ומראהו כאחד ממשפילי ברליו, אל האדמו"ר רבי שמחה בונים מפשיסחא, שהיה נקרא בפי בני דורו "חכם האדמו"רים" ובין תלמידיו נמנים גדולי האמה המפרסמים, ביניהם האדמו"ר ה"שרף" מקוצק, האדמו"ר בעל חדושי הרי"מ, ועוד רבים.

תמהו החסידים מאד, מה לאדם זה בבית רבם? נדחקו החסידים ונכנסו אחריו לשמע מה תהיה שאלתו. והנה הוא פותח ושואל את האדמו"ר מפשיסחא: מציעים לי שני שדוכים, האחת מיחסת אך אינה יפה והשני יפה אך אינה מיחסת, ואיני יודע במה לבחר. והאדמו"ר משיבו: היפה - הרי היא יפה. כלומר, הרבי פוסק לבחר ביפה.

אותו אדם אינו משתהה, נוטל ברפת פרדה מהאדמו"ר וכבר הוא יוצא מחדרו של הרבי. החסידים תמהים מאד, השאלה נראית בעיניהם תמוהה, ועוד יותר התשובה של הרבי.

למראה עיניהם המשתאות נענה הרבי ואמר: אדם זה הנו צדיק נסתר, ושאלתו היתה: איזו שיטת קבלה ולמד, האם קבלת הרמ"ק שהנה מיחסת - משום שכוף למדו הדורות הקודמים, אך אינה יפה ועמקה בקבלת האר"י, או יבחר בקבלת האר"י שהנה יפה ומפעימה, אך היא חדשה יחסית ואינה מיחסת בקבלת הרמ"ק. עניתיו לו - המשיך הרבי להסביר - כי יבחר ללמד קבלת האר"י.

נערך ונסדר על ידי "מפעל הזוהר העולמי" לקירוב הגאולה ברחמים. - דפי "חק לישראל היומי"
 ניתן לקבל בחינם לזיכוי הרבים בלבד. טל': 054-8436784 או אצל מלכות דוד רחוב השומר 74 ב"ב

מקור המאמר בזהר פרשת ויקרא דף פח ע"ב

בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, בְּסַעֲוֹדָה
הַשְּׁנִיָּה כָּתוּב אִז תִּתְעַנֵּג עַל
ה'. עַל ה' וְדָאֵי. שְׂאוֹתָהּ
שָׁעָה נִגְלָה הַעֲתִיק הַקָּדוֹשׁ,
וְכָל הָעוֹלָמוֹת בְּשִׂמְחָה,
וְהַשְּׁלֵמוֹת וְהַחֲדוּדָה שֶׁל
הַעֲתִיק אָנוּ עוֹשִׂים, וְזוֹהֵי
סַעֲוֹדָתוֹ וְדָאֵי.

בְּסַעֲוֹדָה הַשְּׁלִישִׁית שֶׁל
שַׁבָּת כָּתוּב וְהָאֲכַלְתִּיךָ נַחֲלַת
יַעֲקֹב אָבִיךָ. זוֹהֵי הַסַּעֲוֹדָה
שֶׁל זַעִיר אַנְפִּין שֶׁהוּא
בְּשִׂלְמוֹת. וְכָל שֵׁשֶׁת הַיָּמִים
מֵאוֹתָהּ שְׁלֵמוֹת מִתְּבָרְכִים.
וְצָרִיךְ אָדָם לְשַׂמַּח בְּסַעֲוֹדָתוֹ
וְלִהְיוֹת הַסַּעֲוֹדוֹת הַלְלוֹ,
שֶׁהֵן סַעֲוֹדוֹת הָאֲמוּנָה
הַשְּׁלֵמָה שֶׁל זֶרַע קָדוֹשׁ שֶׁל
יִשְׂרָאֵל, שֶׁהָאֲמוּנָה הָעֲלִיּוֹנָה
הִיא שְׁלֵהֶם וְלֹא שֶׁל עַמִּים
עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים
וּמִזְלוֹת. וּמִשּׁוֹם כֵּן אָמַר,
(שְׁמוֹת ל"א) בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל.

בֹּא וּרְאֵה, בְּסַעֲוֹדוֹת הַלְלוֹ
נוֹדְעִים יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְשֶׁהֵם מֵהִיכַל הַמֶּלֶךְ וְשֶׁהֵם בְּנֵי הָאֲמוּנָה, וּמִי שֶׁפּוֹגֵם סַעֲוֹדָה
אֶחָת מֵהֶם, מֵרְאֵה פָּגַם לְמַעַלָּה, וּמֵרְאֵה אֶת עֲצָמוֹ שֶׁאֵינוֹ מִבְּנֵי הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן, שֶׁאֵינוֹ מִבְּנֵי

בְּיוֹמָא דְשַׁבָּתָא, בְּסַעֲוֹדָתָא תְּנִינָא, כְּתִיב (ישעיה נח)
אִז תִּתְעַנֵּג עַל יי'. עַל יי' וְדָאֵי. דִּהְיָהוּ
שְׁעָתָא אֲתַגְלִיא עֲתִיקָא קַדִּישָׁא, וְכִלְהוּ עֲלָמִין
בְּחֲדוּוֹתָא, וְשְׁלִימוּ וְחֲדוּוֹתָא דְעֲתִיקָא עֲבִדִּינּוּ,
וּסַעֲוֹדָתָא דִּילֵיהּ הוּא וְדָאֵי.

בְּסַעֲוֹדָתָא הַלִּיתָא דְשַׁבָּתָא, כְּתִיב וְהָאֲכַלְתִּיךָ
נַחֲלַת יַעֲקֹב אָבִיךָ. דָּא הִיא סַעֲוֹדָתָא
דְזַעִיר אַנְפִּין, דִּהְיוּ בְּשְׁלִימוֹתָא. וְכִלְהוּ שִׂיתָא יוֹמִין,
מֵהֵהוּא שְׁלִימוּ מִתְּבָרְכִין. וּבְעֵי בַר נָשׁ לְמַחְדֵּי
בְּסַעֲוֹדָתֵיהּ, וְלֹא שְׁלֵמָא אֵלִין סַעֲוֹדָתִי, דְאֵינוֹן
סַעֲוֹדָתִי מֵהֵימְנוּתָא שְׁלִימָתָא, דְזֶרְעָא קַדִּישָׁא
דְיִשְׂרָאֵל, דִּי מֵהֵימְנוּתָא עֲלָתָהּ, דִּהָא דִּילְהוֹן הִיא,
וְלֹא דְעַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת. וּבְגִינֵי
כֵּן אָמַר, (שְׁמוֹת ל"א) בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

תָּא חֲזִי, בְּסַעֲוֹדָתִי אֵלִין, אֲשֶׁתְּמוֹדְעוֹן יִשְׂרָאֵל,
דְאֵינוֹן בְּנֵי מַלְכָּא. דְאֵינוֹן מֵהִיכְלָא
דְּמַלְכָּא, דְאֵינוֹן בְּנֵי מֵהֵימְנוּתָא, וּמֵאֵן דְּפָגִים
חַד סַעֲוֹדָתָא מִנֵּיהּ, אַחֲזִי פְגִימוֹתָא לְעִילָא,

נודעים ישראל שהם בני המלך ושהם מהיכל המלך ושהם בני האמונה, ומי שפוגם סעודה אחת מהם, מראה פגם למעלה, ומראה את עצמו שאינו מבני המלך העליון, שאינו מבני

היכל המלך, ושאינו מזרע קדוש של ישראל, ונותנים עליו חמר של שלשה דברים - דין הגיהנם וכו'.

ובא ראה, בכל שאר הזמנים והחגים צריך אדם לשמח ולשמח את העניים, ואם הוא שמח לבדו ולא נותן לעניים - ענשו רב, שהרי לבדו שמח, ולא נותן שמחה לאחר. עליו כתוב (מלאכי ב) וזריתי פרש על פניכם פרש חגיכם. ואם הוא שמח בשבת, אף על גב שלא נותן לאחר - לא נותנים עליו ענש כבשאר הזמנים והחגים, שכתוב פרש חגיכם. אמר פרש חגיכם, ולא פרש שבתכם. וכתוב (ישעיה א) חדשיכם ומועדיכם שנאה נפשי. ואלו שבת לא אמר.

ומשום כך כתוב ביני ובין בני ישראל. ומשום שכל האמונה נמצאת בשבת, נותנים לאדם נשמה אחרת, נשמה עליונה, נשמה שכל השלמות בה, כדגמת העולם הבא. ומשום כך נקראת שבת. מה זה שבת? שם של הקדוש ברוך הוא, שם שהוא שלם מכל צדדיו.

ואחזי גרמיה דלאו מבני מלכא עלאה הוא, דלאו מבני היכלא דמלכא הוא דלאו מזרעא קדישא דישראל הוא. ויהבין עליה חומרא דתלת מלין, דינא דגיהנם וגו'.

ותא חזי, בכלהו שאר זמנין וחגיגין, פעי בר נש לחדי, ולמחדי למספני. ואי הוא חדי בלחודוי, ולא יהיב למספני, עונשיה סגני, דהא בלחודוי חדי, ולא יהיב חדו לאחרא. עליה פתיב, (מלאכי ב) וזריתי פרש על פניכם פרש חגיכם. ואי איהו בשבתא חדי, אף על גב דלא יהיב לאחרא, לא יהבין עליה עונשא, כשאר זמנין וחגיגין, דכתוב פרש חגיכם. פרש חגיכם קאמר, ולא פרש שבתכם. וכתוב (ישעיה א) חדשיכם ומועדיכם שנאה נפשי. ואלו שבת לא קאמר.

ובגיני כך פתיב, ביני ובין בני ישראל. ומשום דכל מהימנותא אשתכח בשבתא, יהבין ליה לבר נש נשמתא אחרא, נשמתא עלאה, נשמתא דכל שלימו בה, כדוגמא דעלמא דאתי. ובגיני כך אקרי שבת. מהו שבת. שמא דקודשא בריך הוא. שמא דאיהו שלים מכל סטרוי.

מה זה שבת? שם של הקדוש ברוך הוא, שם שהוא שלם מכל צדדיו.

נערך ונסדר על ידי "מפעל הזוהר העולמי" לקירוב הגאולה ברחמים. - דפי "חק לישראל היומי" ניתן לקבל בחינם לזיכוי הרבים בלבד. טל': 054-8436784 או אצל מלכות דוד רחוב השומר 74 ב"ב

אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, וַדַּאי כַּךְ הוּא. אוֹי לְאָדָם שְׁלֵא מְשָׁלִים אֶת שְׂמִיחָה הַמְּלֶכֶד הַקְּדוֹשׁ. וּמַהִי שְׂמִיחָתוֹ? אֵלּוּ שְׁלֵשׁ הַסְּעוּדוֹת שֶׁל הָאָמוּנָה, סְעוּדוֹת שְׂאֲבָרָהִם יִצְחָק וַיֵּעֲקֹב כָּלֹוִלִים בָּהֶם, וְכֹלָם שְׂמִיחָה עַל שְׂמִיחָה, אָמוּנָה שְׁלֵמָה מְכַל צְדָדִיו.

שְׁנֵינּוּ, בַּיּוֹם הַזֶּה מִתְּעַטְרִים הָאָבוֹת, וְכֹל הַבָּנִים יוֹנְקִים, מַה שְּׂאִין כֵּן בְּכֹל שְׂאֵר הַחַגִּים וְהַזְּמַנִּים. בַּיּוֹם הַזֶּה רִשְׁעֵי הַגִּיהֶנֶם נָחִים. בַּיּוֹם הַזֶּה כָּל הַדֵּינִים נִכְפִּים וְלֹא מִתְּעוֹרְרִים בְּעוֹלָם. בַּיּוֹם הַזֶּה הַתּוֹרָה מִתְּעַטְרַת בְּעַטְרוֹת שְׁלֵמוֹת.

אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, וַדַּאי כַּךְ הוּא. וְוִי לִיָּה לְבַר נָשׁ, דִּלֹא אֲשָׁלִים חֲדוּתָא דְּמִלְכָא קַדִּישָׁא. וּמֵאֵן חֲדוּתָא דִּילִיָּה. אֵלִין תְּלַת סְעוּדָתִי מְהִימְנוּתָא. סְעוּדָתִי דְּאֲבָרָהִם יִצְחָק וַיֵּעֲקֹב כְּלִילָן בְּהוּ. וְכִלְהוּ חֲדוּ עַל חֲדוּ מְהִימְנוּתָא שְׁלִימוּתָא, מְכַל סְטְרוּי.

תָּאנָא, בְּהַדִּין יוֹמָא מִתְּעַטְרָן אֲבָהוֹן, וְכֹל בְּנֵין יִנְקִין, מַה דִּלָּאוּ הָכִי בְּכֹל שְׂאֵר חַגִּין וּזְמַנִּין. בְּהַדִּין יוֹמָא, חִיבֵיָא דְּגִיהֶנֶם גַּיְיַחִין. בְּהַדִּין יוֹמָא, כָּל דֵּינִין אֲתַכְפִּיין, וְלֹא מִתְּעַרִין בְּעַלְמָא. בְּהַדִּין יוֹמָא אֲוִרִיָּתָא מִתְּעַטְרָא בְּעַטְרִין שְׁלִימִין. הַזֶּה כָּל הַדֵּינִים נִכְפִּים וְלֹא מִתְּעוֹרְרִים בְּעוֹלָם.

ספר אור הזהר (עמוד 202)

כה) בעסק התורה צריך לדבק את עצמו גם לנסתר דתורה

בעת שהאדם עוסק בעסקיו בעניני עולם הזה צריך לדבק את עצמו בהבורא יתברך ולא יהיה נפרד מדבקותו, על דרך שאמר רבי שמעון בן יוחאי כל ימי אתקטרגא בקטורא חדא בקודשא בריך הוא. ואפילו בעת שעוסק בתורה, לא די מה שמדבק את עצמו בהתורה באהבתה, כי אם שצריך לדבק את עצמו גם להנסתר שבה שהוא המאציל העליון יתברך שמו וכו'.

כו) כי לא תשכח מפני זרעו, אותיות יוחאי, על ידי זרעו של יוחאי שהוא רבי שמעון בן יוחאי, לא תשכח התורה

לכו חזו מפעלות השם התנלות נפלא מסוד גדלת התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי זכרוננו לברכה: רבי שמעון בן יוחאי הבטיח שלא תשתכח תורה מישראל על ידו. כמובא בדברי רבותינו זכרונם לברכה (שבת קלח:): 'כשנכנסו רבותינו לכרם ביבנה אמרו: עתידה תורה שתשתכח מישראל ואמר רבי שמעון בן יוחאי שלא תשתכח. שנאמר: "כי לא תשכח מפני זרעו". וכמבאר בזהר (נשא קכד:): 'בהאי חבורא דאיהו ספר הזהר יפקון בה מן גלותא'.

ועתה בוא וראה והבן נפלאות נסתרות של תורתנו הקדושה. כי על בן סמך רבי שמעון בן יוחאי עצמו על זה הפסוק "כי לא תשכח מפני זרעו". כי באמת בזה הפסוק בעצמו מרמז ונסתר סוד הזה, שעל ידי זרעו של יוחאי, שהוא רבי שמעון בן יוחאי, על ידו לא תשתכח התורה מישראל. כי סופי תבות של זה הפסוק "כי לא תשכח מפני זרעו" הם אותיות יוחאי, וזה שמרמז ומגלה הפסוק כי לא תשכח מפני זרעו, מפני זרעו דיקא, הינו מפני זרעו של זה בעצמו שהוא מרמז ונסתר בזה הפסוק, שהוא התנא יוחאי. כי על ידי זרעו של יוחאי שמרמז בזה הפסוק בסופי תבות כנוצר לעיל, שהוא רבי שמעון בן יוחאי, על ידו לא תשכח התורה, כי בזהר דא יפקון מן גלותא כנוצר לעיל.

ודע, שסוד רבי שמעון בעצמו הוא מרמז בפסוק אחר. כי דע כי התנא הקדוש רבי שמעון הוא בחינת (דניאל ד:): עיר וקדיש מן שמיא נחת, ראשי תבות שמעון וכו'. (ספר לקוטי מוה"ר – בתחלת הספר)

ספר אור הזהר (עמוד 204)

כז) דורנו, דור האחרון לפני ביאת המשיח, נלקה בחשכות מכפלת מהמימינים ומהמשמאילים

כח) מי שלא למד רזין דאורייתא לא זכה לפנימיות הקדוש ברוך הוא

מי שלא למד חכמת הקבלה של סודות ורזין דאורייתא, לא זכה לפנימיות הקדוש ברוך הוא יתברך ויתעלה כו'.
(ספר ברית מנוחה דף ב')

כט) אלו שנמנעים מלמוד הזהר וכתבי האר"י מחמת יראתם, או חס ושלוש עצלותם, או זרות הלמוד הקדוש הזה, שהוא לא בנגלות התורה.

הן היום ראיתי את עמי אשר במרקש, עיר גדולה של חכמים וסופרים בפשטי התורה וסודותיה, וביום שנפטרו רבותי לעדן גן אלהים, המה ותלמידיהם, לא עמדו אחרים תחתיים, כי על הגלות וטרדות המסים רבו עליהם, וכמעט נשתכחה תורה זו מהם, פי מחסרון המלמדים חסרו תלמידיהם, אז אמרתי הנה באתי, במגלת ספר כתוב עלי, עת לעשות להשם, מי יתן איפא ויכתבון מלי בעט ברזל ועופרת, ולא תהיה תורת האמת זו חס ושלוש נעדרת, ולעד בצור יחצבון לשום להם שארית, תקוה טובה ואחרית, ואל ההרים אשא עיני, יבא עזרי מעם השם, כי במה אתרצה אל אדנ"י, הלא בראשי האנשים הקדושים, לזכות את הרבים אשר בדרך האמת רצים ואל השם נגשים, יתקדשו עוד קדשה יתרה, באש דת סודות התורה, וילמדו הזהר בשפה ברורה, מסקל ומגה בדת וכשורה, ומסמן באותיות הפרוש כשרנא דנהורא, למצא מבקשם מיד ולא לתר במהרה. (המקבל האלקי רבי שלום בוזאגלו)

ל) אם ימצא אחד בעיר ושנים ממשפחה הלומד סתרי תורה, האישי הזה הוא בעקר בדת השלם בלי חסרון.
(ספר קנה הגדול דף מ"א עמוד ג')

לא) המלאך הנברא מלמוד הקבלה לעולם אינו נפרד מהאדם

בהקדמת התקונים (י"ד:): הלכה איהי קבלה. הטעם למה הקבלה נקרא הלכה, על פי היא לבדה הולכת עם האדם לבית עולמו. וזה רמוז במה שכתוב אל תקרי הליכות אלא הלכות, ולמה לא נכתב 'הלכות עולם לו', ללמדך דדוקא הקבלה הנקראת הלכות הם הולכים עם האדם לבית עולמו, ובכל מקום שהולך ביתו עמו לצותא ולכבוד ולתפארת, פי המלאך הנברא מלמוד הקבלה לעולם אינו נפרד מהאדם נוסף על מתן שכרו, אבל למוד הפשוט שכרו אתו ופעלתו לפניו.

(כפא מלך להקדמת התקונים זהר דף י"ד:)

לב) ספר הזהר הוא עקר כל ספרי מוסר, והוא ילהב לבך בשלהבת אש לעבודה התמימה – ספר הזהר הוא המפתח והוא הסוגר

בספר סוד מרע ועשה טוב (דף ט"ז:): וזה לשונו: תדבק נפשך בספרי יראים שתראה בכל עת חיובה לבורא כל עולמים, ובפרט בספר הזהר שהוא עקר כל ספרי מוסר, והוא ילהב לבך בשלהבת אש לעבודה התמימה, ספר הזהר הוא המפתח והוא הסוגר. עד כאן לשונו.

על חלק הנסתר שבו כתב בספר יסוד ושרש העבודה (שער ו' פרק ג') וזה לשונו: אין אדם יכול לבוא אל קצת השגת גדלתו ורוממותו יתברך שמו מפל למודנו, כמו מלמוד חכמת הקבלה, וביחוד מלמוד ספר זהר הקדוש והתקונים, חכמת אדם תאיר פניו וכו'.

ראה בהקדמת מוריני הרב חיים ויטאל לשער ההקדמות, וזה תכן דבריו: ולא מבעיא בחלק הנגלה שבזהר, שבו בודאי יכול כל אדם לעסק, כמו שהוא עוסק בשאר מדרשי חכמינו וזכונם לברכה, אלא אפלו בחלק סתרי התורה שבזהר יכול כל אדם לעסק בו אפלו בעיון, כמו שהוא עוסק בנגלות התורה בעיון, ומי שאינו יכול לעסק בנגלות התורה בעיון, לפחות יעסק בבקיאיות בספר הזהר, חוץ מה שרגילים כלל ישראל לגרס את לשון הזהר ואת ספר תקוני הזהר תמיד, ובפרט בחדש אלול, המקדש ומטהר את נפש האדם ומלהיבו לעבודת השם יתברך, שזהו כל תכלית למוד וגרסת הזהר הקדוש אך ורק להתקרב להקדוש ברוך הוא ולזכות ליראת השם.